

the book is owned by g4019207@au.ac.th(member #278);

typed to Word Document by g4019207@au.ac.th;

converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (15/08/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

สามเกลอวันช่วย

ป. อินทรปาลิต

“หมอดูขอรับ	ดูโชคชะตาราศี
เคราะห์ดีเคราะห์ร้าย	ดูเคราะห์ดูโชคดูโรค
ดูภัยดูเวรดาเสวยอายุ	ถ้าทายผิดให้ไล่เตะ
ออกจากบ้านเลยครับ	โหรเก่าตำราเดียวกับพิภพษณ”

สิ้นเสียงหมอดู เจ้าเกรเสียดของเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ก็เห่าขรม ดินรนจะให้หลุดจากโซ่ที่ล่ามคอมันไว้
คณะพรรค ๔ สหายนั่งสนทนากันพร้อมหน้าห้องโถง คุณหญิงวาดได้ยินเสียงหมอดูและเสียงเจ้าบิลลี่
ของท่าน ท่านก็หันมาทางเจ้าแห้ว

“เฮ้ย ออกไปบอกเขาที่เถอะวะว่าไม่มีใครดูหรอก ประเดี๋ยวเคราะห์หามยามร้ายโซ่เจ้าบิลลี่ขาดก็จะถูก
มันขย้ำตายเท่านั้น”

เจ้าแห้วรับคำสั่งลุกขึ้นวิ่งตี้อออกไปจากห้องโถง แล้วเจ้าแห้วก็แลเห็นกะทาศายผู้สูงอายุกคนหนึ่งรูปร่าง
บอบบางแต่เนื้อแตงตัวขมุกขมอมหนึบกระดานแบบหมอดู สะพายย่ามใบหนึ่งยื่นกะเระกะร่าอยู่ริมสนาม
หน้าตึก พอมาเห็นแกก็สะดุ้งเฮือกทุกครั้ง

“ลุง เจ้าแห้วพุดยืม ๆ “ประเดี๋ยวจะมาพิตตายท่าหรือก เข้ามาทำไมไม่มีใครเขาดูหรือก”

ชายชราขี้มแห้ง ๆ เดินเข้ามาหาเจ้าแห้วส่วนสายตาชำเลื่องดูเจ้าบิลลี่ตลอดเวลา

“ผมดูแม่นนะครับคุณ ไม่ใช่หมอเองช่วยตามใต้ต้นมะขามสนามหลวงนะครับ”

เจ้าแห้วหัวเราะ วางท่าทางให้สง่าผ่าเผย

“ฉันไม่ชอบดูหรือกลุง พวกเราเป็นคนหัวสมัยใหม่ไม่เลื่อมใสในเรื่องโหราศาสตร์”

“โธ่ ลองดูผมสักครั้งเถอะครับแล้วคุณจะติดใจต้องไปหาผมที่บ้าน”

เจ้าแห้วมยิ้ม ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบของบุหรี่ป้อนสนออกมาเปิดจุดสูบมวนหนึ่ง

“คาตู่เท่าไรละลุง”

ชายชรามองดูหน้าเจ้าแห้ว สักครู่แกก็หัวเราะ

“สำหรับคุณดูให้ฟรียังได้ ถ้าผมทายผิดยอมให้คุณเตะผมเลย”

เจ้าแห้วลืมตาโพลงทอดตัวนั่งบนคั่นบันได

“เอาละ ลองดูความสามารถของลุงหน่อยเถอะนั่งซีลุง”

ชายชราซึ่งมีความเชื่อมั่นว่าแกเป็นหลานของหลานของเหลนพิเภกชนนึ่งลงข้างเจ้าแห้ว เจ้าบิลลี่ยัง
เท่าเสียดขมและตื่นระทมเต็มแรงหมายมั่นปั้นมือที่จะขย้ำชายชราผู้นี้เพราะแต่งตัวรุ่มร่ามไม่ถูกใจมัน แต่คนที่
แต่งตัวเรียบร้อยเจ้าบิลลี่จะไม่สนใจเลย

เจ้าแห้วหันไปส่ายปากคุดหมา

“เฮ้-หยุดเท่าเสียดที่ซีไวย่”

ชายชรายิ้มให้เจ้าแห้ว

“ตัวมันใหญ่แค่บันเอวและเสียงน่ากลัวเหลือเกินนะครับ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“นี่นะเธอ มันยังจะสูงใหญ่กว่านี้มาก อายุของมันเพิ่งได้ขบกว่า ๆ เท่านั้นแหละลุง ฉันสั่งซื้อมาจาก
ประเทศอังกฤษและส่งมาทางเครื่องบิน ราคาเกือบ ๔,๐๐๐ บาท เจ้าคุณพ่อของฉันท่านชอบเลี้ยงหมาและ
คุณหญิงแม่ท่านก็ชอบเหมือนกัน”

ชายชราทำหน้าที่ชอบกล

“ง่า-ลักษณะของคุณมันทาสีทาสยา อย่าพยายามหลอกผมเลยว่าคุณเป็นลูกชายท่านเจ้าของบ้านนี้”

เจ้าแห้วแก้งทำเป็นโกรธ

“เอ๊ะ ลุงนี่ยังงั้นแฮะ นี่เข้าใจว่าฉันเป็นคนใช้ในบ้านนี้หรือลุง คูชิ คนใช้นุ่งกางเกง ปาล์มบิซสวมเชิ้ต
แฉโรยอย่างนี้มีหรือ”

ชายชราหัวเราะ

“การแต่งตัวไม่สำคัญหรอกครับ บุคลิกลักษณะท่าทางของคนเราคำคัญกว่ากิริยาท่าทางของคุณ
ขอโทษนะครับผมมองแล็บเดียวก็รู้ว่าคุณเป็นข้าฆ่าครอก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงวาดพากันเดินออกมาจากห้องโถงหยุดยืนข้างหลังเจ้าแห้วโดยที่เจ้าแห้ว
ไม่ทันสังเกตเห็น เจ้าแห้วเก๊กกับหมอดูต่อไป

“ถ้าเช่นนั้นนายน์ตาของลุงก็คือตาตุ่มเราดี ๆ นี่เอง ฮะ ฮะ เห็นลูกชายเจ้าของบ้านเป็นคนใช้ไปแล้วไหม
ละ เพียงแต่น้ำหอมที่ฉันใช้ขวดหนึ่งตั้งเกือบ ๒๐๐ บาท แล้วนะลุง ของนูหรืออย่างนี้มีใช้แต่คนมีเงินเท่านั้น
ฉันนี่แหละคือลูกชายโทนของ เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ และคุณหญิงวาดเจ้าของบ้านนี้ หรือไม่เชื่อฉันจะพาลุงเข้าไปพบ
เจ้าคุณพ่อและคุณหญิงแม่ของฉันก็ได้”

คุณหญิงวาดทำคายนเมื่อถูกเรียกว่าคุณหญิงแม่ ก่อนที่ท่านจะพูดว่าอะไรท่านเจ้าคุณก็ขยับตาห้าม
ชายชราแลเห็นท่านทั้งสองก็รีบยกมือไหว้อย่างนอบน้อม เจ้าแห้วสำคัญผิดคิดว่าชายชราไหว้เขาก็รีบรับไหว้
และหัวเราะ

“ลุงไม่ต้องไหว้ฉันหรอก ฉันเป็นเด็กครวลูกครวหลาน ลุงว่าลุงทนายแม่นลงทนายฉันสิว่า
ตามที่คุณหญิงแม่ท่านดำริจะส่งฉัน ไปเรียนวิชาอินทะเนียร์ในประเทศอเมริกาในเร็ว ๆ นี้แน่ มีหวังจะได้ไป
เมืองนอกไหมลุง “

ชายชราหัวเราะชอบใจ

“อ้อ ถ้าไปบ้านนอกละก็อ้อมีหวังได้ไปครับคุณ แต่เมืองนอกไม่มีหวังแน่”

“เอ-ถ้ายังงั้นคุณหญิงแม่ของฉันก็หลอกฉันให้ดีใจนะซี ยิ่งงั้นเหลวไหลใช้ไม่ได้ ฉันต้องต่อว่าคุณหญิงแม่
ในเรื่องนี้”

คุณหญิงแม่หรือคุณหญิงวาดทนฟังอยู่ต่อไปไม่ไหวก็เดินเข้ามายืนข้างหลังเจ้าแห้ว ถลกผ้าขึ้นขึ้น
ยกเท้าเหยียดลูกแปกหลังเจ้าแห้วดังพับ

“นี่นะคุณหญิงแม่ ใครเป็นแม่มีงวะ กูนะคลิ่นไส้จนจะอ้วกอยู่แล้ว พ่อมีงนะชื่ออ้ายห้อย แม่มีงชื่อ
นางจิบ ล้วนแต่เป็นข้าเก่าเต่าเลี้ยงของข้าทั้งนั้น”

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ เยกหน้าขึ้นมองดู เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ และคุณหญิงวาดอย่างเกรงกลัว

“รับประทานกระผมจะลงภูมิภาคคุณลุงแกดูครับ รับประทานแกเก่งมาก กระผมแกสั่งบอกว่ากระผมเป็นลูกท่านแกกลับยืนยันว่ากระผมเป็นทาสีทาสชา บুদ্ধิกลักษณะเป็นขี้ขาม่าครอกหรือม้าแข่งอะไรเหล่านี้”

ชายชรากระพุ่มมือไหว้ประมุขของบ้าน “พัชรภรณ์” ทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง

“พระเดชพระคุณลองให้กระผมดูโชคชะตาราศีให้สักครั้งซีครับ กระผมรับรองว่าทายแม่นเหมือนกับตาเห็นทีเดียว อดีต, ปัจจุบัน, อนาคต”

คุณหญิงวาดแลเห็นความเจียมเนื้อเจียมตัว และกิริยาพิณอบพิเทาของชายชราผู้นี้ ท่านก็บังเกิดความสงสารขึ้นมาทันที

“แกดูแม่นจริงๆ เอะ”

“ครับผม คุณหลวงคุณพระและเจ้าคุณหลายคนล้วนแต่เลื่อมใสกระผมถึงกับยอมออกหนังสือสำคัญให้หลักฐานและหนังสือขมเขยอยู่ในยามของกระผมนี้แหละครับ เจ้าคุณพลฯ คุณหลวงประดิษฐฯ เจ้าคุณทรงฯ ก่อนคิดเปลี่ยนแปลงการปกครองยังให้ผมหาฤกษ์ให้ ตอนนั้นกระผมบวชเป็นพระครับ “

คุณหญิงวาดหันมาพูดกับ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เขาฯ

“ลองให้แกดูโชคชะตาให้เราสักทีก็ดีเหมือนกันนะคะ ความจริงดิฉันนะไม่สู้จะเลื่อมใสอะไรนักหรอก”

เจ้าแห้วกล่าวกับตาลงหมอดูทันที

“เออ-ได้เงินแล้วละลุง คุณหญิงแม่ท่านจะดู”

“ปู่เ๊ย” คุณหญิงวาดคราง “เดี๋ยวมแม่ถีบตบมันไต่เลย มึงเอาอะไรมาเรียกวะคุณหญิงแม่ ฟังแล้วทะเลม่งๆ หนูเหลือเกิน”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานเมื่อเรียกคุณพ่อว่าเจ้าคุณพ่อก็ต้องเรียกคุณแม่ว่าคุณหญิงแม่นะซีครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะหึ ๆ

“ข้าไม่ได้เป็นพ่อเอ็งนะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“ไม่เป็นไรครับ รับประทานผมไม่ถือ”

“แน่-ฟังมันซีคุณหญิง”

คุณหญิงวาดทำตาเขียวกับเจ้าแห้วแล้วกล่าวกับตาลงแก

“เอาละ ดันจะลองให้ดูโชคเคราะห์ฉัน ไปข้างในซีเผื่อลูกหลานของฉันเขาจะดูบ้าง อุตส่าห์เข้ามาในบ้านฉันเห็นจะไม่เสียเที่ยวละนะ”

ท่านทั้งสองพาหมอดูเข้าไปในห้องโถง เจ้าแห้วติดตามเข้ามาด้วย

กิมหวนแลเห็นเข้าก็กล่าวกระเซ้าชายชราทันที

“นั่นแน่ พิภพภรณ์มาแล้ว ยังไงลุง สบายดีหรือ”

ชายชราหัวเราะ

“คนอย่างผมไม่ใช่มหาเศรษฐีอย่างคุณจะเอาความสุขสบายที่ไหนกันขอรับ”

อาเสี้ยลืมตาโพลง

“เอ๊ะ ทำไมลุงรู้ล่ะว่าฉันเป็นมหาเศรษฐี”

ชายชราทุดตวงนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพรมปูพื้น เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดพากันไปนั่งบนโซฟาตัวเดียวกับเจ้าคุณปัจฉนีกฯ คณะพรรค ๔ สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน แม่เสื่อทั้ง ๔ กระซิบกระซาบกันจะดูหมอดูบ้าง

“เส้นที่หน้าผากข้างซ้ายของคุณและลักษณะใบหน้าของคุณแหละครับ มองปราดเดียวก็ต้องรู้ว่า คุณเป็นมหาเศรษฐี”

กิมหวนพยักหน้าหงึก ๆ

“ไหน-เข้ามาใกล้ๆ ชิลุงเส้นตรงไหน”

ชายชราคลานเข้ามาหาลุกขึ้นนั่งคุกเข่ายกมือไหว้อาเสีเสียก่อนจึงชี้มือไปที่หน้าผากข้างซ้ายของ
เสียหงวน

“นี่ครับตรงนี้ เขาเรียกว่าเส้นเศรษฐี”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“แล้วฉันล่ะลุง มีเส้นเหมือนอย่างเพื่อนฉันไหม”

คุณลุงเขยิบเข้ามาข้างนิกร ยกมือขวาขึ้นป้องหน้าผากพิจารณาใบหน้าของนายจอมทะเล้นอย่างถี่ถ้วน
แล้วแกก้พูดยิ้ม ๆ

“มีครับ คุณมีถึง ๓ เส้นด้วยกัน”

“อ้อ ถ้ายังงั้นต่อไปฉันก็รวยใหญ่แน่ะชิลุง”

“ไม่ใช่ครับ ไม่ใช่เส้นเศรษฐี เส้นแรกคือ เส้นนอนหลับทำให้คุณง่วงเหงาหาวนอนตลอดวัน อีกเส้นหนึ่ง
คือเส้นเจริญอาหาร คุณสามารถกินอะไรต่ออะไรได้โดยไม่ต้องหยุดปากตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง เส้นล่างคือเส้น
ดาวโจรครับ ถ้าคุณเป็นคนชั้นต่ำคุณก็คงเป็นโจรไปนานแล้ว แต่นี่คุณเป็นผู้ดีมีเงินจึงเพียงแต่มือไวชอบหยิบ
อะไรต่ออะไรของใครเท่านั้น”

คณะพรรค ๔ สหายฮาครีน ต่างพากันเลื่อมใสหมอบดูคนนี่ซึ่งทายได้แม่นยำพอใช้

เจ้าหัวคลานเข้ามานั่งข้างชายชราเอื้อมมือเขียนหมอบดูแล้วกล่าวถาม

“ฉันล่ะลุงช่วยดูหน่อยซิว่าฉันพอจะมีเส้นโชคกลางหรือเส้นวาสนากับเขาบ้างไหม ตกอับมานมนาน
แล้ว พอเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เริ่มเป็นขี้ข้าท่านเรื่อยมาที่เดียว”

คุณลุงหันมามองดูหน้าเจ้าหัว ชายชราเอียงคอไปมายกมือชี้ชี้หน้าผากเจ้าหัว แล้วกล่าวขึ้น
ด้วยเสียงหนัก ๆ

“มีอยู่เส้นเดียวเท่านั้น แต่ยังไม่เห็นใครรูดมัน”

เจ้าหัวยิ้มแป้น

“เส้นวาสนาหรือลุง”

“อ้อ ไม่ใช่หรอกครับ เส้นอย่างนี้เขาเรียกว่าเส้นทะเล้ง ใครมีเส้นนี้ละก้อ ทะเล้งอย่างหมาไม่กินทีเดียว”

เจ้าหัวค้อนควับ

“เจอคนแก่ทรยศเข้าให้แล้ว เส้นทะเล้งมันที่ที่ไหนแน่ จะโอเวอร์ไปละกระมังลุง คนอย่างฉันไม่ใช่คน
ทะเล้งนา เจ้านายทุกคนชมเปาะว่าสุภาพเรียบร้อย ถึงทะเล้งก็ทะเล้งอย่างน่าเอ็นดู”

“โธ่-อ้ายหอกเอ๊ย” ประไพพูดขึ้นด้วยความหมั่นได้

“ออกไปให้พ้นระยะแข้งฉันหน่อยเถอะ หมั่นได้เต็มทนแล้วเดี๋ยวจะเจอเอาอวัยวะเบื้องต่ำของฉันเข้า”

เจ้าหัวถอยกรูดออกไปทันที ชายชรากล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“ใครจะให้ผมดูโชคชะตาราศีให้โปรดดูเป็นคนๆ เถอะครับ ดูรวมๆ กันอย่างนี้ผมดูให้ไม่ได้ เพราะการดู
อย่างละเอียดถี่ถ้วนจะต้องถามวันเดือนปีให้ถูกต้อง”

คุณหญิงหันมาถาม เจ้าคุณปัจฉินึกฯ

“เจ้าคุณจะดูไหมคะ”

ท่านเจ้าคุณสิ้นศิริชะ

“ผมไม่สนใจหรอกครับเรื่องหมอบดู ทายว่าเราที่ลามกักจะไม่จริง แต่ถ้าทายว่ามีเคราะห์เป็นแน่ที่เดียว
ดูแล้วไม่สบายใจรับอย่าดูดีกว่า”

คุณหญิงว่า “ยังงั้นดิฉันจะลองดูนะคะ รู้สึกว่าคนนี่มีความรู้ในวิชาโหราศาสตร์พอใช้ได้ทีเดียว ถ้าแก
ทายดิฉันได้ถูกต้องโดยไม่ผิดพลาดเลย ดิฉันก็จะให้รางวัลแกอย่างงาม เรื่องหมอบดูแต่ก่อนนี้เมื่อครั้งเจ้าคุณชอบ
เข้าหาสาวใช้ดิฉันดูบ่อยๆ เสียเงินเสียทองมามากแล้วเลยเบื่อ ไม่ได้ดูมาหลายปี”

พูดจบท่านก็หันมายิ้มกับชายชรา “ง่า-ขอโทษเถอะบอกชื่อเสียงของแกให้ฉันรู้จักไว้บ้างซี เมื่อคราวหลังจะได้ติดต่อกันได้”

ชายชรายกมือไหว้

“ขอบพระคุณครับ กระผมชื่อรุ่งขอรับ อยู่วัดสังเวชหรือวัดบางลำภู แถวนั้นถามใครๆ ถึงกระผมมีคนรู้จักทั้งนั้นแหละครับ บ้านกระผมอยู่ข้างสุสาน”

คุณหญิงวาดพยักหน้า

“ดีแล้ว ฉันจะให้แกตรวจทำนายโชคชะตาให้ฉัน แต่ว่าตกลงกันเสียก่อนในเรื่องราคา แกคิดค่าดูเท่าไรล่ะ”

หมอรุ่งคิด

“คุณหญิงจะให้กระผมผูกดวงให้ด้วยไหมครับ”

คุณหญิงวาด หน้าตื่น

“ทำไมแกรู้ว่าฉันเป็นคุณหญิงล่ะ”

นิกรชิงพูดขึ้น

“เส้นขึ้น”

หมอรุ่งหัวเราะเบาๆ

“ถูกแล้วครับ กระผมแลเห็นเส้นวาสนาที่หน้าของท่าน กระผมก็พอจะทราบที่ท่านเป็นคุณหญิง คนเรานับคฤหัสถ์ลักษณะไม่เหมือนกันหรอกครับ ไพร่ผู้ดีราชาศรีต่างกันมากผิวพรรณก็ผิดกัน ท่านผู้ดีบางคนถึงหน้าตาจะชั่วร้ายชั่วเหี้ยแต่ทำทางหน่วยก้านก็บอกว่าเป็นผู้ดีมีตระกูล”

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ พูดเสริมขึ้น

“อย่างฉันเป็นยังไง ตารุ่ง”

หมอรุ่งหันมาทาง เจ้าคุณปัจฉนิกฯ แล้วหัวเราะ

“ได้เท่าครับ ประทานโทษนะครับ เห็นศีระะนิดเดียวก็รู้ว่าได้เท่าเจ้าคุณบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ๕”

๔ สหายหัวเราะครืน เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ทำหน้ากระเรียกระดชอบกล

“กะบาลคนมันเกี่ยวกับโชควาสนาด้วยรี ตารุ่ง”

“เกี่ยวครับผม จริงอยู่คนชั้นต่ำที่หัวล้านมีถมเถไป แต่ลักษณะที่ล้านไม่เหมือนกัน ล้านอย่างได้เท่าตามตำราบอกว่าเป็นผู้ที่มีวาสนาสูง มองดูคล้ายๆ เกาะไหหล่าในแผนที่แหละครับ” แล้วหมอรุ่งก็เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ “ได้เท่าก็เหมือนกัน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ รีบโบกมือห้าม

“อ้าวไม่เกี่ยวว้ย เรื่องนี้ไม่ต้องวิจารณ์ อ้าวหรือ แกจะดูใครก็ดูแต่ไม่ต้องพูดพาดพิงถึงอ้าว”

หมอรุ่งหัวเราะเงยหน้าขึ้นมองดูคุณหญิงวาด

“กระผมขอคิดค่าปวดยการ ๑๐๐ บาทครับ”

“อู๊ยตาย” คุณหญิงอุทาน “ทำไมเอาแล้ว แพงเหลือเกิน”

หมอรุ่งว่า “แพงมาก แต่ถ้าท่านจะคิดว่าเงิน ๑๐๐ บาทนี้ คุณหญิงทำทานคนยากคนจนอย่างกระผม มันก็ไม่ใช่เงินที่มากมายอะไรครับ”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น

“เออ จริงซินะ แกพูดอย่างนี้ตกลง ฉันจะให้ค่าปวดยการแก ๑๐๐ บาท เอาละลงมือดูได้แล้ว”

หมอรุ่งรีบคั้นยามเพื่อหาดินสอพองของแกมาเขียนกระดาน ดร. ดิเรกหันมาคุยกับอาสาเสียเบา ๆ

“พูดถึงหมอดู ไอคิดว่าหมอแขกแม่นกว่าหมอไทยมาก”

อาสาเสียจู้ปาก

“เอาแล้ว มหาราชามาอีกแล้ว”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มอาย ๆ

“อโรรันท์ ก็มันจะเล่าให้ฟัง แกอย่ำลึ่มว่าพิภกษณ์นี่เป็นแขกนะไว้อย่า ไม่ใช่คนไทย หมออดูแขกเขาเรียนมาจากตำราของพิภกษณ์ทั้งนั้น ครั้งหนึ่งหมอกับคนหนึ่งที่ชื่อ นายปากเประใจกว้างได้ถวายเป็นคำพยากรณ์ให้ท่านมหาราชชาจันทรกุมาร หมอบอกว่าพระองค์จะได้รับอันตรายจากข้างตัวหนึ่ง ขอให้เร่งระวังพระองค์ภายในไว้ ๗ วัน”

ประไพกล่าวถามขึ้นทันที

“แล้วยังไงคะ”

ดร. ดิเรกอมยิ้ม

“ท่านมหาราชชาไม่ได้เลื่อมใสอะไรนัก ทรงเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ถ้าหากว่าพระองค์ทรงงดการทรงช้างออกล่าสัตว์สัก ๗ วัน ต่อมาพอครบวันที่ ๗ ท่านมหาราชชา ก็ทรงได้รับอุบัติเหตุจากช้างพลายเชือกหนึ่งสมจริงดังคำหมอบอก”

นवलลออกกล่าวถามขึ้น

“ถ้าจะทรงเปลอไปขี่ช้างเข้า”

“เปล่าครับ ไม่ได้เปลอ พระองค์บรรทมอยู่ในตำหนัก ช้างพลายเชือกหนึ่งมันอาละวาดดิ้นหลุดจากปลอกนุกขึ้นมานับพระตำหนักป็นหน้าต่างเข้าไปห้องบรรทม เอาจวงจับเตียงกระชากเสียดึงทำให้ท่านมหาราชชาพลัดตกจากเตียงขาหัก มหาดเล็กคนหนึ่งได้ยิงข้างตัวนั้นตาย พระองค์ต้องไปนอนอยู่ที่โรงพยาบาลเกือบ ๓ เดือน”

พลหิวเราะหึ ๆ

“อีตาหมอกับคนนั้นตายแม่นมากทีเดียว”

“อโรรันท์ แม่นจริง ๆ ท่านมหาราชชาทรงเลื่อมใสถึงกับประทานตราประจำพระองค์ให้ และประทานทองคำเท่าลูกฟักขนาดเล็กอีกด้วย”

๔ นางหิวเราะคิกคักไปตามกัน

แล้วก็พากันมองดูตารุ่งหมอดูชราซึ่งกำลังเริ่มต้นพยากรณ์โชคชะตาให้คุณหญิงวาด

“คุณหญิงเกิดปีอะไรขอรับ”

คุณหญิงทำตาปริบ ๆ หันมาถาม เจ้าคุณประสิทธิ์

“ดิฉันเกิดปีอะไรคะเจ้าคุณ”

“อ้าว” เจ้าคุณประสิทธิ์ อุทาน “ตัวของเธอนั่นเองเธอยังจำไม่ได้ ดิฉันจะไปตรัสรู้ได้อย่างไร”

พลพุดขึ้นด้วยเสียงหิวเราะ

“ปีมะแมครับคุณแม่”

“เออ” คุณหญิงอุทาน “ปีมะแมถูกแล้วลูก”

นิกรส่งเสียงร้องขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผล

“แะ...แะ...แะ... ๆ ๆ ๆ แะ... ๆ ๆ ๆ”

คุณหญิงวาดม้มปากแน่น มองดูหลานชายจอมทะเล้นของท่านอย่างเคื่อง ๆ

“ทะเล้นนะอ้ายกร”

หมอบเฝ้าจัดแจงเขียนหางเลขตามแบบหมอดูลงบนกระดาษดำของแก

“ปีมะแม วันอะไรขอรับ แล้วกี่เดือนและเวลาตกฟาก”

“ว่า” คุณหญิงวาดตรง “ถามกันละเอียดถี่ถ้วนยังงี้เชียวหรือ ดิฉันเองก็ไม่ใคร่จะได้สนใจอะไรหรอก รู้แต่ว่าคืนที่ฉันเกิดมีจันทรคาร”

เสียงหิวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง หมอรุ่งเองก็อดหิวเราะไม่ได้

“คุณหญิงกรุณานึกดูสิครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดกับหมอรุ่งทันที

“จตุลงไป คุณหญิงเกิดวันเสาร์ เดือน ๖ ปีมะแม เวลา ๕ ทุ่มเศษ”

กิมหงวนทำตาปริบๆ มองดู เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อย่างแปลกใจ

“เวลาคุณหญิงคลอดจากท้องคุณย่า คุณอาไปคอยดูอยู่หรือครับถึงได้จำได้”

“เฮ้ย” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เอ็ดตะโร “คุณแม่ท่านจดไว้ให้ไว้ยเมื่ออาแต่งงานกับคุณอาหญิงของแก อาก็เลยจำเอาไว้”

หมอรุ่งเขียนได้เดือนกึ่งก็อกลงไปในกระดานดำหลายแถว ซึ่งไม่มีใครอ่านรู้เรื่อง แม้กระทั่งตัวของหมอรุ่งเองก็อาจจะอ่านไม่ออกเหมือนกัน ทุกคนมองดูชายชราเป็นตาเดียว ภายในห้องโถงเงียบกริบไปชั่วขณะ หมอรุ่งทำปากหมุบหมิบ บางทีก็นับนิ้วมือของแก ทำให้เสียหงวนต้องหัวเราะหึๆ ตลอดเวลา

แล้วหมอรุ่งก็พุดเร็วปรือ

“ตามดวงชะตาของคุณหญิงปรากฏว่า ขณะนี้คุณหญิงมีอายุได้ ๕๖ ปี ๔ เดือน กับ ๑๒ วัน ขอทายอดีตที่ล่วงมาแล้ว คือปีกลายนี้คุณหญิงนั้นถึงแม้จะร่ำรวยสักเพียงใดก็มีเรื่องยุ่งยากเดือดร้อนใจตลอดเวลา บริวารหรือบุตรหลานวงศ์ญาติญาตินั้นเองทำให้เดือดร้อน ถึงสุขกายแต่ก็ไม่สบายใจ ต้องเสียเงินเสียทอง โดยที่ไม่ควรจะเสีย คุณหญิงเป็นผู้ที่มีใจเมตตากรุณาชอบช่วยเหลือผู้อื่น แต่เมื่อถึงคราวที่ท่านมีทุกข์ก็ไม่มีใครช่วยท่านได้ ทุกข์ของคุณหญิงก็เนื่องจากท่านเจ้าคุณชอบแสวงหาความสุขกับสาวใช้ในบ้าน แต่พอใกล้จะสิ้นปีก่อนนี้เรื่องยุ่งยากก็หมดไป คุณหญิงมีความสุขสบายขึ้นตามลำดับลานั้นจึงเกิดขึ้นจากผลประโยชน์ของท่านเอง ระหว่างปลายปีกับต้นปี คุณหญิงได้เจ็บป่วยเนื่องจากโรคเก๊าท์กำเริบ เคราะห์อื่นๆ นอกจากป่วยไข้ไม่ปรากฏ ผู้ที่ถือกำเนิดตามดวงนี้เป็นผู้ที่มีบุญวาสนามาก คุณหญิงเป็นคนปากร้ายใจดีโกรธง่ายหายเร็ว ไม่อาฆาตพยาบาทใคร เป็นผู้ที่มีใจเมตตากรุณาอยากที่จะหาใครเปรียบเหมือน”

“ลุง” กิมหงวนพุดขึ้นดังๆ “เดี๋ยวก็ขาดใจตายหรือ พุดยังกะเครื่องบินไอพ่น พุดซ้ำๆ ก็ได้เนี่ย” หมอรุ่งหันมายิ้มให้อาเสี

“หมอรุ่งที่พุดได้คล่องแคล่วอย่างผม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีความรู้ในทางโหราศาสตร์อย่างสูงนะครับ”

นั่นทากล่าวถามคุณหญิงवाद

“เป็นยังไงคะคุณอา เท่าที่คุณลุงแกทนายให้”

คุณหญิงवादยิ้มเล็กน้อย

“แม่น่มากทีเดียวหลาน แต่ว่าโดยมากหมอรุ่งมักจะทายอดีตได้ถูกต้อง”

แล้วท่านก็มองดูหน้าหมอรุ่ง “เอาละ แกทนายอดีตของฉันถูกต้องดีแล้ว ต่อไปนี้ทายปัจจุบันและอนาคตเถอะ”

หมอรุ่งอ่านดวงของคุณหญิงในกระดานดำ แล้วพยากรณ์ต่อไป

“ปีนี้ คุณหญิงมีความสุขสบายใจขึ้นมาก จะมีเรื่องเดือดร้อนก็แต่เพียงเงินทองหายไปบ้างเพราะถูกลูกหลานลักขโมยไป”

คุณหญิงवादหัวเราะคิก ยกมือชี้หน้านิกรหลานชายจอมทะเล้นของท่าน

“แกคนเดียวที่ทำให้ฉันเดือดร้อน อัฐพีศเงินทองวางไว้เป็นต้องหาย ตั้งแต่ต้นปีมานี้ แกขโมยเงินฉันรวมทั้งหมดในราวหมื่นบาทแล้ว”

นิกรอมยิ้ม

“เป็นอะไรไปล่ะครับ เราอาหลานกันแท้ ๆ คนอื่นที่ไหน เงินนะใคร ๆ ก็ชอบ ความจริงผมไม่ตั้งใจขโมยหรอกครับ แต่เห็นเข้ามันอดหยิบไม่ได้”

หมอรุ่งให้คำพยากรณ์ต่อไป

“ตามดวงของคุณหญิงปรากฏว่า แรม ๒ ค่ำเดือนนี้คุณหญิงจะมีเรื่องเดือดร้อนใจมากมาย ถึงกับต้องเสียเงินทองโดยใช่เหตุ บริวารจะนำเรื่องยุ่งยากมาให้ โปรดระวังตัวหน่อยนะครับ”

คุณหญิงวาด ชมวดคิ้วย่น

“แรม ๒ ค่ำเดือน”

“ครับผม คืออีก ๕ วันที่จะผ่านมาถึง”

คุณหญิงพยักหน้ารับทราบ

“ดีแล้ว ฉันจะคอยดูซิว่า ฉันจะมีเรื่องยุ่งยากอย่างไรบ้าง ง่า...แล้วก็ เมื่อมีเรื่องเดือดร้อน ฉันจะไม่มีโชคดีกับเขาบ้างเชียวหรือ” โหราจารย์นั่งนิ่งอยู่สักครู่ สายตาของแกจ้องมองดูกระดานคำนั้น

“โชคดีหรือครับ โชคดีหรือครับ โชคดีนั้นจะตามมาหลังจากโชคร้ายผ่านพ้นไปแล้ว คุณหญิงจะได้สัตว์สี่เท้าอันมีค่าโดยมิได้คาดหมาย”

คุณหญิงอมยิ้ม เยกหน้ามองดูเสียงหงวนแล้วพูดเสียงหัวเราะ

“เอ...อะไรนะพ่อหงวน สัตว์สี่เท้าที่อาจะได้”

“จึงจกกระมังครับ”

“อู๊ย ไม่เอา จึงจกมันเป็นสัตว์เลื้อยคลานเขาไม่เรียกสัตว์สี่เท้าหรอก”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ผมว่าคงเป็นหมาหรือแมวมากกว่า”

คุณหญิงวาด นิ่งตรึงตรอง

“หมอเขาว่าเป็นสัตว์ที่มีค่า หมาแมวมันไม่มีราคาต่างวดอะไรหรอก อ้อ....แต่ก็ว่าไม่ได้หมาฝรั่งตัวหนึ่งมีค่าเป็นเรือนพันทีเดียว” แล้วท่านก็หันมาทางชายชรา “หรือยังไงนายรุ่ง ฉันจะได้หมาไซ้ไหม”

หมอรุ่งหัวเราะเบาๆ

“ยังไงก็ไม่ทราบครับ ในตำราว่าจะได้สัตว์ ๔ เท้า และสัตว์ ๒ เท้าก็หูดหิดจะได้ทีเดียว”

คุณหญิงวาด โบกมือ

“สัตว์สองเท้าไม่เอา ฉันกลัวว่ามันจะก่อเรื่องยุ่งยากให้ฉัน สัตว์สองเท้าอาจจะหมายถึงคนก็ได้ และถ้าเป็นคนผู้หญิงเล็กเลี้ยงกันที่ เดี่ยวเจ้าคุณของดิฉันจะเกิดพิบัติขึ้นเหมือนแต่ก่อนอีก ฉันจะเดือดร้อน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พูดขึ้นอย่างเคือง ๆ

“ฉันถอดเขี้ยวถอดเล็บแล้วนำคุณหญิง พูดเป็นบ้าไปได้ พูดอย่างนี้เด็ก ๆ มันจะดูถูกฉัน”

คุณหญิงชักฉิว

“หนอย ถอดเขี้ยวถอดเล็บ เดี่ยวแม่มักจะแฉโพลีเสียหรอก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เอ็ดตะโรลั่น

“แฉโพลียังงัย ฉันทำผิดคิดร้ายอะไรหรือ”

คุณหญิงวาดนัยน์ตาโตเท่าไข่ห่าน

“จะให้ดิฉันพูดหรือคะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ตะโกนลั่นห้อง

“พูดซี มีอะไรก็พูดมา”

นิกรหัวเราะคึก

“ตีตาด่า ตีตีตา ซึ่ง ๆ ๆ ได้เรื่องละไว้ย ต่อแดงสองเอาหนึ่งเข้า”

กิมหงวนยื่นมือให้นิกรจับ

“เข้า รongน้ำเงิน ๑,๐๐๐ บาทเข้า”

คุณหญิงวาดหันขวับมาทางสองสหาย

“อะไรของแควะ ที่ที่บ้าน “พัชราภรณ์” ไม่ใช่เวลาที่ราชดำเนินไว้ย ชะ ชะ ผัวเมียเขาเถียงกันเลือกต่อรอง แกสองคนนี่กว่าฉันกับเจ้าคุณจะฉะปากกันยังงั้นหรือ”

สองสหายยิ้มแห้งๆ ไปตามกัน คุณหญิงวาดเปลี่ยนสายตามาที่หมอดู

“ง่า แกทหายฉันว่าแรม ๒ คำเดือนนี้ฉันจะมีโชคร้าย”

“ครับผม ถึงเลือดตกยางออกเขียวครับ คุณหญิงเคราะห์ร้ายมากทีเดียว อาจจะต้องเสียของรักในคราวนี้”

คุณหญิงวาด หน้าจ๋อย

“เอ ... ถ้ายังงั้นเจ้าคุณก็คงตายจากฉันไป “

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สะดุ้งสุดตัวเหมือนกับถูกเข็มแทง

“คุณหญิงนะซีตาย หนอย... อยู่ดี ๆ มาแข่งกันได้”

“ใครไปแข่งกันคะ ดิฉันพูดตามคำหมอต่างหาก แกว่าดิฉันอาจจะต้องเสียของรัก แล้วก็ของรักของดิฉันที่เป็นดวงใจของดิฉันนะไม่ใช่เจ้าคุณดอกหรือ”

คราวนี้ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มสดชื่น นิกรกับกิมหงวนมองดูหน้ากันแล้วส่งเสียงขึ้นพร้อมๆ ราวกับนัดกันไว้

“ฮา

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ดุนายลิงทั้งสอง

“ฮาตะหวักตะบวยอะไรกันวะ ทะลึ่ง”

คุณหญิงวาดพูดกับหมอดูต่อไป

“คำพยากรณ์ของแกฉันจะจำไว้ แรม ๒ คำฉันจะเคราะห์ร้ายถึงเลือดตกยางออกอาจจะเสียของรักแล้วยังไงอีก หลังจากนั้นฉันจะมีโชคดี”

“ครับผม ได้แก้วแหวนเงินทองสั้วสี่ห้า ลากสักการะนั้นได้มาโดยไม่นึกฝัน เคราะห์ของคุณหญิงเกิดขึ้นเพราะพระอังคารเข้าแทรก แต่พระเสาร์ยังป้องกันไว้ เมื่อพระอังคารผ่านไปสิ่งที่ร้ายก็จะกลับเป็นดี ขอให้คุณหญิงระมัดระวังตัวสักหน่อยนะครับ”

คุณหญิงวาดพยักหน้ารับทราบ

“เออละ แกทหายอดีตกับปัจจุบันให้ฉันแล้ว ที่นี้ทายอนาคตฉันบ้างซี อนาคตฉันจะเป็นอย่างไรฉันจะเลิกกินหมากได้เมื่อไร หรือจะต้องกินไปจนตาย”

หมอดูหัวเราะ

“เรื่องนี้กระผมตอบไม่ได้หรอกครับ เพราะเกี่ยวกับจิตใจของคุณหญิง กระผมขอพยากรณ์แต่เพียงว่าอนาคตของคุณหญิง แจ่มใสมาก ไม่ต้องทำอะไรนั่งกินนอนกินไปอย่างนี้ จนวันตายเงินทองที่มีอยู่ก็ไม่รู้จักหมดสิ้น ผู้ที่ถือกำเนิดในดวงนี้ยอมเป็นผู้ที่สมบูรณ์ด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ ทรัพย์สมบัติข้าทาสบริวาร”

คุณหญิงถามต่อไป

“ลูกหลานของฉัน ฉันพอจะฟังบ้างได้ไหม”

หมอดูรุ่มมอดดูใต้ตোনกึ่งก็อบนกระดานดำของแกอีก และนั่งคิดอยู่นาน

“ คุณหญิงมีลูกอยู่เพียงคนเดียว”

“จ๊ะ ลูกแล้ว หลานล่ะ”

“หลานมีสองคนขอรับ จะฟังได้ก็แต่หลานผู้หญิงส่วนหลานชายไม่ไหวครับ มีแต่จะเบียดเบียนล้างผลาญท่าน”

“เฮ้ย...ลุง” นิกรเอ็ดตะโรขึ้น “แกแล้วอย่าพูดพล่อย ๆ เลยน้าเดี๋ยวจะเจ็บตัวเปล่า ๆ ไร่-อ้ายแก่ทรยศต้นทนายออกมาได้”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน

“ผมทนายตามตำราครับคุณ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ พุดเสริมขึ้น

“อย่าไปว่าตำรารุ่งแกเลย แกทหายของแกถูกแล้ว ถูกอย่างกะตาเห็นทีเดียว”

หมอรุ่งพยากรณ์ต่อไป

“สำหรับลูกพอจะฟังได้ครับ แล้วก็หลานคุณหญิงฟังได้เหมือนกัน”

นิกรยิ้มออกมาได้

“เออ ทายยังชี้ถึงจะถูก เล่นทายปรัปกรณ์อย่างนี้แล้วที่หลังคุณอา ก็คงไม่ยอมมาให้เงินฉันใช้
ลูกนี่ถ้าจะไม่ถูกกันเสียแล้ว พับฝ่า ก่อนจะทายมันต้องคิดหน้าคิดหลังเสียก่อนซี”

การพยากรณ์โชคชะตาดิ้นสุดลงแต่เพียงเท่านี้ คุณหญิงวาดล้วงมือลงไปนอกเสื่อหีบกระเป่าเงินเล็กๆ
ออกมาเปิดออก หีบธนบัตรใบละร้อยบาทหนึ่งฉบับส่งให้หมอรุ่ง

“เ้านายรุ่งค่าดูของแก รู้สึกว่าแกทายอดีตของฉันได้แม่นยำดีมาก อีกสองอาทิตย์แกมาหาฉันใหม่
ถ้าฉันได้รับโชคร้ายและโชคดีจริงตามคำพยากรณ์ของแก ฉันจะให้รางวัลแก ๓๐๐ บาท เอาละ วันนี้ดูกัน
แต่เพียงหอมปากหอมคอเท่านั้น”

หมอรุ่งยกมือไหว้คุณหญิงอย่างนอบน้อมแล้วเอื้อมมือรับเงินจากท่านด้วยความดีใจ ความจริงแกเรียก
ค่าดูสำหรับคนอื่น ๆ เพียง ๕ บาทเท่านั้นและยังต่อรองกันได้ วันนี้เป็นประวัติการณ์อันสำคัญยิ่งในชีวิตหมอดู
ของเขาที่ได้คำพยากรณ์ถึง ๑๐๐ บาท

“ขอให้ท่านอายุ, วรรณ, สุขัง, พลัง, สดั่งคั้นะครี๊บบ” แล้วชายชรา ก็หันมาทางคณะพรรค ๔ สหาย
“ต่อไปนี้ผู้ใดจะดูบ้างละครับ”

๔ นางตั้งใจจะดูในตอนแรก แต่แล้วก็เสียตายนเงินค่าดู ส่วนสี่สหายไม่มีความเลื่อมใสในเรื่องนี้
เจ้าคุณทั้งสองก็เช่นเดียวกัน

เจ้าแห้วคลานเข้ามานั่งใกล้หมอรุ่ง

“ลุงจ๊ะ ค่าดูของลุงนะมันแพงนัก ฉันอยากจะดูเหมือนกัน แต่ว่าตั้ง ๑๐๐ บาท เห็นจะไม่ไหวแน่
เงินเดือนของฉันทั้งเงินเพิ่มรวมด้วยกันเพียง ๔๕๐ บาทเท่านั้น ขนาดข้าราชการชั้นจัตวานันแหละลุง ลดค่าดู
ให้ฉันบ้างซี”

ชายชราอมยิ้ม

“เอาละครับ สำหรับคุณผมเห็นใจ ผมยินดีดูให้เปล่า ๆ”

เจ้าแห้วลืมหูลง

“เด็ดเลยลุง” แล้วเขาก็ยกมือไหว้หมอรุ่ง “ขอบคุณนะลุงนะ ช่วยตรวจโชคชะตาให้หลานที่เถอะ
ตกอับมานานแล้ว”

หมอรุ่งหัวเราะเบา ๆ

“ผมจะดูให้โดยไม่ต้องถามวันเดือนปี คุณนะดวงชะตาต้องเป็นชี้เข้าท่านไปจนตาย แล้วก็ข้อปลีกย่อย
อื่นๆ อย่าดูดีกว่า ผมดูให้เท่านี้แหละ”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน เจ้าแห้วทำหน้าที่ชอบกล พยักหน้าหงิก ๆ แล้วกล่าวกับ
ชายชรา

“เห็นจะจริงว่า เอาละดูท่านก็ดีฉันจะได้รู้ไว้ว่าคนอย่างฉันต้องเป็นชี้เข้าเจ้านายไปตลอดชีวิต เออ-
กรรมหนอกรรม”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวขึ้นว่า “เมื่อแกเบื่อบุญแกก็มีทางดินรอนได้นี่นา อ้ายแห้วเอ็งกินเงินเดือนเข้า
ก็ต้องทำงานให้เข้า เอ็งคิดว่าที่อื่นสุขสบายกว่าที่นี้เอ็งก็ลาออกไปได้เข้าไม่ขัดข้องอะไรหรอก”

เจ้าแห้วทำคายน

“รับประทานขึ้นลาออกไปกระผมก็แย่นะซีครับ อยู่นี้รับประทานอิมหมี่พื้มันดีแล้ว โย้ย-รับประทาน
ไม่ไปหรอกครับ ถึงไล่ก็ไม่ไป”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะหึ ๆ กล่าวกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ เพื่อนเกลอของท่าน

“พี่มันชี้เจ้าคุณ อ้ายผมนะเห็นแก่อันหรือกะนะ มายังงั้นผมไล่อ้ายแห้วไปเสียนานแล้ว มะกอกสามตะกร้าลูกไม้พราวซี้เกียดสันหลังยาวจอมกะล่อน แต่ว่าอ้ายห้อยพ้ออ้ายแห้วเป็นคนดีมาก”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ พยักหน้าช้า ๆ

“เลี้ยงมันไว้เอาบุญเถอะครับ นึกว่าเลี้ยงลูกหมาไว้ดูเล่น”

เจ้าแห้วอ้าปากทอแล้วหัวเราะชอบใจ หมอรุ่งเที่ยวถามใครต่อใครก็ไม่ใคร่รู้ ในที่สุดแกก็ลากลับ

“เมื่อเจ้านายไม่ดูกระผมก็กราบลาละครับ”

พูดจบหมอรุ่งก็ยกมือไหว้เป็นฝักถั่ว “ลาละครับทุกคน ๆ”

กิมหงวนยิ้มให้ชายชรา

“สวัสดิ์สูงวันไหนสบายอกสบายใจฉันจะไปหาลุงที่บ้าน”

“ครับ เชิญครับ เข้าไปในวัดบางลำพูแล้วถามถึงผมเถอะครับ พระสงฆ์องค์เจ้ารู้จักผมทั้งนั้น ผมเป็นคนเก่าแก่อู่ที่นั่น บวชก็ที่นี่นั่น”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ลุงทำเสน่ห์หยาแฝดฝังรูปฝังรอยได้ไหมล่ะ”

“อ้อ ทางนี้ผมไม่เอาครับ บาปกรรมมากนัก”

“นึกว่าทำได้ วันหลังฉันจะให้ลุงช่วยทำเสน่ห์ให้ฉันสักหน่อย เมียจะได้รักฉันมาก ๆ”

ประไพค้อนควับ

“นารักจะตายละ ผัวเฮงช่วยพันนี้ ถ้าชาติหน้ามีจริงแล้วขออย่าได้พบเห็นอีกเลย”

“หน้อย พุดดีเดี่ยวมี่เมียน้อยชะเลย”

“ก็ลองดูซิแม่ไม่เอาเลือดหัวออกก็ค่อยว่า”

“อ้าว ไม่รักทำไมหึงล่ะ”

“ผัวทั้งคนไม่หึงได้เรอะ พุดบ้า ๆ “

คณะพรรค ๔ สหายอมยิ้มไปตามกัน ลุงรุ่งคว่ำยามและกระดานดำลุกขึ้น เดินก้มตัวออกไปจากห้องโถง ทุกคนมองดูลับตา แล้วก็วิพากษ์วิจารณ์ถึงคำพยากรณ์ของหมอรุ่ง คุณหญิงวาดว่าท่านจะจดจำคำของหมอรุ่งไว้ ถ้าเหตุการณ์ในอดีตเป็นจริงตามคำทำนาย ท่านก็ยินดีให้รางวัลหมอรุ่ง ๓๐๐ บาท ตามที่สัญญาไว้

วันคืนผ่านไปพันไปตามลำดับจนกระทั่งถึงวัน แรม ๒ ค่ำ ซึ่งคุณหญิงวาดรอคอยด้วยความสนใจ ท่านไม่ยอมเชื่อว่าวันนี้จะประสพโชคร้ายถึงกับเลือดตกยางออก ท่านพยายามคัดค้านคำทำนายของรุ่งว่า มันเป็นไปได้ แต่อย่างไรก็ตามคุณหญิงวาดตั้งใจว่าวันนี้ท่านจะไม่ยอมออกจากบ้านไปไหน เพราะเกรงว่าจะได้รับอุบัติเหตุในการเดินทาง

คุณหญิงวาดตื่นนอนแต่เช้าออกไปใส่บาตรที่หน้าบ้านเหมือนเช่นเคย อันเป็นกิจวัตรประจำวันของท่าน หลังจากนั้นก็เข้ามาในบ้านเที่ยวเดินตรวจรอบบ้าน ด่าคนโน้นด่าคนนี้อย่างปากเปียกปากแฉะ ซึ่งเป็นกิจวัตรประจำวันของท่านเช่นเดียวกัน

หลังจากเทศนาคนใช้ชายหญิงและคนทำสวนคนขับรถเสร็จแล้ว คุณหญิงก็ขึ้นตึกใหญ่เล่นงานคนใช้ชายหญิงที่มีหน้าที่ทำงานบนตึกอีก

“อะไรกันไว้นี้ โมงเช้าแล้วบ้านช่องยังไม่กวาดถู ประเดี๋ยวแขกไปใครมาขายหน้าเขาตายห่า มันทำงานกันเฮงชวยเหลอเกิน นังม่อมหายไ้ไหนนี่ ม่อมไว้น นังม่อม”

“เจ้าชา” ละม่อมขานรับอยู่ข้างหลังท่าน

“อ้าว ไม่ทันเห็น กูก็สวดเรื่อยเปื่อยไปยังงั้นเอง เออ-กวาดถูให้มันเสร็จเสียเรียบร้อย ประเดี๋ยวเจ้าคุณท่าน ตื่นขึ้นมาเห็นบ้านรกท่านจะไม่สบายใจเอ็งก็รู้นิสัยของท่านดีแล้ว” พุดจบท่านก็มลงมองดูได้บังตาแลเห็นมุ้งกาง อยู่ในห้องสมุด “นั่นใครวะเสือกมานอนในห้องสมุด”

ละม่อมยิ้มอ่อนโยน

“นายแห้วเจ้าคะ”

คุณหญิงขมวดคิ้วหน้า

“ทำไมมันเสือกมานอนที่นี่ ห้องสมุดมันไม่ใช่ห้องนอนนี่ไวย”

“ห้องนายแห้วหลังคารั่วคะ ฝนตกเขานอนไม่ได้เลยต้องมาอาศัยนอนบนตึก”

“อ้อ แม่มันทำไมถึงไม่บอกเล่าเก้าสิบให้ข้ารู้จะได้เรียกช่างไม่เขามาซ่อม ไปปลุกมันลุกขึ้นเสียที่ซี ปานนี้แล้วยังจะนอนหาหอกอะไรกันอีก”

“ตื่นแล้วคะ แห้วกำลังไปทำความสะอาดอยู่ที่โรงรถ”

“อ้าว ตื่นแล้วไม่เก็บมุ้ง ไร้อายบรรลัษจักร หรือมันจะกางไว้เผื่อคืนนี้ด้วย เอ็งไปเก็บให้มันหน่อยเถอะวะ ตื่นขึ้นมาเห็นบ้านรกไม่สบายใจเลย เอ็งก็เหมือนกัน ทำอะไรอย่าให้มันงุ่มง่ามไอ้เอ็นัก หน้าที่ของเอ็งกวาดถู แต่เพียงห้องชั้นล่างนี่เท่านั้น ครึ่งชั่วโมงควรจะเสร็จแล้ว เอ้อ-เหนื่อยไวยกู ขอน้ำกินหน่อยเถอะวะ พุดมากซัก คอแห้ง”

ละม่อมกลืนหัวเราะแทบแสบ เดินไปที่ตู้เย็นใบใหญ่เปิดตู้ออก สักครู่ก็ถือแก้วน้ำเย็นเอามาส่งให้คุณหญิงวาดอย่างนอบน้อม

“คุณหญิง เจ้าคะ วันนี้แรม ๒ ค่ำแล้วเจ้าคะ”

คุณหญิงพยักหน้า

“ข้ารู้แล้ว ขอบใจที่เอ็งเตือนข้า แต่ว่าเป็นจะไม่มีเหตุการณ์ร้ายแรงหรือวะ ตาหมอรุ่งแกลาจะตาย ส่งเดชไปตามเรื่องของแกก็ได้”

“เจ้าคะ แต่อย่างไรพวกเราทุกคนก็เป็นห่วงท่านมากเชียวยเจ้าคะ”

คุณหญิงวาดยกมือตบศีรษะสาวใช้เก่าแก่ของท่านเบา ๆ

“ขอบใจ พวกเอ็งกลัวว่าข้าจะเลือดตกยางออกยังงั้นหรือ”

“เจ้าคะ”

คุณหญิงวาดหัวเราะยกแก้วน้ำเย็นดื่มครึ่งแก้วแล้วส่งแก้วให้สาวใช้ของท่าน

“เห็นจะไม่มื่ออะไรหรือ ข้าจะพยายามระวังตัวตลอดวันนี้” พุดจบคุณหญิงวาดก็พาตัวขึ้นบันไดไปชั้นบน

เพราะท่านตื่นเช้ากว่าเพื่อน คุณหญิงก็รู้สึกรำคาญใจที่คนอื่นตื่นสาย ท่านเที่ยวทูปประตูห้องร้องเรียกใครต่อใครเหมือนเช่นเคย

“ไวย ตื่นเสียทีไวย จะนอนไปถึงไหนกัน”

ประตูห้องนอนหลายห้องเปิดออก ๔ นางเดินออกมาจากห้องของตน ทุกคนแต่งกายแต่งหน้าทำผมเรียบร้อยแสดงว่าตื่นนอนนานแล้ว แต่ยังมีทำอะไรต่ออะไรอยู่ในห้อง คุณหญิงวาดยิ้มให้เมีย ๆ ของ ๔ สหาย

“อ้อ ตื่นกันแล้วหรือ ไม่มีอะไรหรือรอกันกว่ายังไม่ตื่นก็เลยทูปประตูเรียก”

นั่นทว่า “คุณอาระวังตัวหน่อยนะคะ วันนี้แรม ๒ ค่ำแล้ว”

ประไพเสริมทันที

“หนูฝันไม่ดีด้วยคะ คุณอาคะ”

“หา ฝันว่ายังไง เกี่ยวกับอาหรือ”

“คะ หนูฝันว่าเราไปเที่ยวทะเลกัน เรือเกิดล่มต้องลอยคอในทะเล คุณอาถูกปลาฉลามกัดแขนขาด เลือดไหลแดงแล้วก็กรของหนูนะซีคะว่าน้ำเข้าไปช่วยปล้ำกับปลาฉลามใหญ่เชียวยคะ”

คุณหญิงวาดทำหน้าที่

“แล้วยังไงอีก”

“แล้วหนูก็ตกใจตื่นค่ะ กระจกเมฆพัดหมุนแทบแยะ หนูปลุกเขาลุกขึ้นมาถาม เขาบอกว่าเขาฝันว่า เขาไปเที่ยวป่าและเกิดต่อสู้กับเสือตัวหนึ่ง ปล้ำหนูเสียขี้โครงแทบหัก”

ทุกคนหัวเราะขำขันพร้อมๆ กัน ๔ นางพากันเดินผ่านเฉลียงหลังตึกลงมาข้างล่าง เพื่อช่วยกันดูแลบ้าน เรือนให้สะอาดเรียบร้อย และวันนี้เป็นเวรนอนลลอบเข้าครัวประกอบอาหารทั้ง ๓ มื้อ ผัดเปลี่ยนเวรกันคนละวัน โดยมียายอิมแม่ครัวเก่าแก่ของบ้าน “พัชราภรณ์” เป็นลูกมือ

อาหารเช้าวันนี้จึงเป็นอาหารฝรั่ง

ในราว ๘ น. เศษ คณะพรรค ๔ สหายนั่งรับประทานอาหารเช้าโดยพร้อมหน้า มีเจ้าแห้วยืนรับใช้อยู่ ตลอดเวลา อาหารมื้อนี้มีกาแฟ สะเต็กไก่, ซุปเนื้อ, ขนมปัง, เนยจืดและไข่ดาวหมูแฮม ส่วนของหวานมีแอปเปิล กับกล้วยหอม

ตลอดเวลาที่กินอาหารกัน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้สัพยอกเมื่อยของท่านให้ระวังตัวจะเลือดตกยางออก ตามคำหมอดู แต่คุณหญิงไม่ได้หัวเราะอะไร ท่านบอกว่าท่านจะไม่ออกจากบ้านไปไหนอันตรายจะเกิดขึ้น ได้อย่างไรกัน

ดร. ดิเรกกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“โหราศาสตร์ไม่ใช่ของเหลวไหลนะครับ เป็นศาสตร์ชนิดหนึ่งที่จะต้องใช้เวลาค้นคว้าศึกษากันนับเป็นสิบ ๆ ปีกว่าจะรู้แจ้งเห็นจริง โดยมากพวกหมอดูเฮงชวยทำให้ประชาชนหมดความเลื่อมใส ที่อื่นเดี๋ยวพวกโยคี ล้วนแต่เป็นโหราจารย์ที่มีความรู้ในทางโหราศาสตร์อย่างยอดเยี่ยม ซึ่งใช้วิชาจิตศาสตร์และไสยศาสตร์ประกอบ ทายแม่นราวกับตาเห็นทีเดียว”

กิมหงวนว่า “คนไทยเราก็ไม่เลว เป็นต้นว่าพระโหราธิบดีพ่อของศรีปราชญ์ก็ทายแม่นอย่างไม่น่าเชื่อ แต่อย่างไรก็ตามพูดถึงเรื่องหมอดูกันคิดว่า หมอดูเจ๊กเก่งกว่าหมอแขกหรือหมอไทยมาก”

นิกรเคี้ยวกล้วยหอมจนคับปากแล้วพูดขึ้นว่า

“หมอเจ๊กจะไปได้ความอะไรวะ”

“หนอย ทำไมจะไม่ได้ความ แกู้จักหรือเคยได้ยินชื่อซินแสทองหยินที่อยู่หน้าวัดตึกไหมล่ะ”

“อ้อ เคยผ่านไปแลเห็นป้าย”

“นั่นแหละ ทายแม่นเหมือนกับตาเห็นทีเดียว เจ้านายใหญ่โตขึ้นกับหมอทองหยินทั้งนั้น เขาดูด้วยวิธี ตรวจลายมือและสังเกตสีหน้า เตี้ยกันนับถือมากไม่ว่าจะทำงานอะไรเป็นต้องให้หมอทองหยินดูโชคเคราะห์ ให้ก่อน เตี้ยเคยเล่าให้กันฟังถึงความสามารถของหมอทองหยินคนนี่”

คณะพรรค ๔ สหายมองดูกิมหงวนเป็นตาเดียว

“เรื่องราวมันเป็นยังไงวะลองเล่าให้ฟังซิ” เจ้าคุณบัจฉนิกฯ พูดยิ้ม ๆ

กิมหงวนเอื้อมมือหยิบแอปเปิลในพานผลไม้มาผลหนึ่งถูกับแขนเสื้อเช็ดพลาเงาเล่าเรื่องความสามารถของ หมอดูจีนชื่อดังให้คณะของเขาฟัง

“เรื่องเกิดขึ้นประมาณ ๓๐ ปีที่แล้วมานี้ในรัชสมัยพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ครั้งนั้นสมเด็จพระปกเกล้ายังเป็นนายพันโทกรมขุนสุโขทัยธรรมราชา ทรงดำรงตำแหน่งเป็นผู้บังคับการโรงเรียน นายร้อยทหารบก โดยมีเจ้าคุณอุปเทศทวยหาญเป็นเจ้ากรมยุทธศึกษา สมเด็จพระปกเกล้ามีรถยนต์ที่นั่งประทุน ตอนเดียวคันเล็กอยู่คันหนึ่ง วันหนึ่งพระองค์เสด็จลาลองผ่านไปทางร้านหมอดูจีนทองหยิน พระองค์ได้ยินกิตติศัพท์ เขาเล่าลือกันว่า นายทองหยินดูลายมือเก่งมาก ก็เสด็จเข้าไปในร้านขอให้หมอทองหยินพยากรณ์โชคชะตาให้ พระองค์ หมอทองหยินแกไม่รู้หรือว่าพระองค์เป็นใคร แต่พอแลเห็นลายพระหัตถ์และพระพักตร์เท่านั้น หมอทองหยินก็แสดงความเคารพนบอบ บอกว่าพระองค์เป็นเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ และทายต่อไปว่าจะได้เป็น ในหลวง พระองค์ขบขันพระทัยมากเพราะทรงเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ เนื่องจากพระเชษฐาของพระองค์ยังมีอยู่

เช่นกรมพระนครสวรรค์ และกรมหลวงลพบุรี จึงทรงคัดค้านว่าเป็นไม่ได้ ชินแสทองหยินยืนยันว่า ถ้ารัชกาลที่ ๖ สวรรคตเมื่อไรพระองค์ไม่ได้เสวยราชย์แทนแล้วเขาจะเผาตำราทั้งหมดที่มีอยู่ นอกจากนี้ยังจะเผาบ้านและเผาตัวของเขาเองด้วยเพราะตั้งเป็นหมอดูมาเขาไม่เคยทายใครผิดพลาดเลย เจ้าฟ้าประชาธิปกสัญญาว่า ถ้าคำทำนายของหมอดูทองหยินแม่นยำพระองค์จะพระราชทานรางวัลให้ หลังจากนั้นพระองค์ก็ไม่ได้สนพระทัยกับคำทำนายของหมอดูทองหยินอีกเลย จนกระทั่งพระเชษฐาของพระองค์ที่วังคตไปหมด คงเหลือแต่พระองค์เท่านั้น เมื่อรัชกาลที่ ๖ สวรรคต พระองค์ก็ได้ขึ้นครองเสวยราชสมบัติต่อไป หมอดูทองหยินรีบเข้าไปเฝ้าในพระบรมมหาราชวังทันที ขอพระราชทานรางวัลตามที่ในหลวงรับสั่งไว้ พระเจ้าอยู่หัวก็ निकออกพระราชทานเงินให้ ๒,๐๐๐ บาท และพระบรมนามาภิไธยย่อ ป.ป.ร หมอดูทองหยินก็ติดตราที่หน้าร้านหรรษาไปเลยจนกระทั่งทุกวันนี้”

คณะพรรค ๔ สหายพูดกันพึมพำชมความสามารถของหมอดูชาวจีนผู้นี้

“ถ้าเช่นนั้นก็นับว่าเขาเก่งมากที่สุดทีเดียว หมอดูที่ทายอนาคตได้แม่นยำอย่างนี้หาได้ยากนัก”

อาเสี่ยวหัวเราะเบา ๆ

“เก่งจริงๆ ครับ ยังงั้นนับถือเลย เตี่ยผมเคยพาผมไปรู้จัก แล้วผมก็แอบไปให้แกดูโชคชะตาให้ผมบ่อยๆ ตอนที่เตี่ยผมเจ็บแกบอกผมว่าเตี่ยผมต้องตายแน่ ๆ ผมไปหาแกทุกวันกลัวว่าเตี่ยจะตายไม่จริง แกก็ยืนยันว่าตายแน่อย่างไม่มีปัญหา ผมก็เลยสบายใจเพราะการตายของเตี่ยก็คือความสมบูรณ์พูนสุขของผม เตี่ยอยู่ผมจะใช้เงินสักร้อยสองร้อยแกก็บ่นพึมพำเป็นหมิ่นกึ่ง”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน นิกรยกมือชี้หน้าเสี่ยวหงวนแล้วกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

“นี่แหละ อ้ายทรพีกลับชาติมาเกิด จำไว้เถอะ”

อาเสี่ยวสะดุ้งโหยง

“ไม่ใช่โว้ย”

คุณหญิงวาดหัวเราะคิกแล้วลุกขึ้นยืน

“เฮ้อ-ไม่เอาแล้วไปทำงานเสี่ยที่ มั่วแต่นั่งคุยไม่ได้เรื่องแน่”

พูดจบท่านก็พาตัวเดินออกไปจากห้องรับประทานอาหาร

คำทำนายของหมอรุ่งประสิทธิผลแล้ว นิกโรยนเปลือกกกล้วยหอมไว้บนพื้นข้างหลังเขา คุณหญิงวาดเดินเหยียบเปลือกกล้วยพอดี ร่างอันบอบบางของท่านถลาพรี๊ดเหมือนกับคนที่เพิ่งหัดเล่นสะเกต

“ว้าย ตาเถรหัวถลอก”

“โครม โอ๊ย”

หน้าผากของคุณหญิงกระแทกกับตู้ไชบอสพอดีและมันรุนแรงพอที่ทำให้หน้าผากของท่านแตกเป็นแผลเลือดไหลทะลักออกมา คณะพรรค ๔ สหายตกใจผลุดลุกขึ้นยืน พวกเขากันเข้ามาห้อมล้อมคุณหญิงวาด ซึ่งกำลังนั่งเหยียดเท้ายกมือขวาถูหน้าผากครางหงิง ๆ

“โอ๊ย-ตายแล้ว เจ้าคุณชาติฉันตายแน่ โอ๊ย ๆ ๆ เลือดไหลใหญ่แล้วเจ้าคุณคะ ดิฉันขอฝากลูกไว้ด้วย ถ้าดิฉันตายเอาศพดิฉันไปเผาที่วัดมงกุฏ ๆ นะคะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“กะบาลแบะนิดเดียวเท่านั้นร้องอะอะไปได้ อะไรใจเสาะเหลือเกิน”

นันทายกมือเขย่าแขนนายแพทย์หนุ่ม

“ช่วยคุณอาหญิงหน่อยสิคะ ยังจะยืนยิ้มอยู่อีก”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะเบา ๆ

“ไม่เป็นไรคุณนิตหน่อยเท่านั้น วานนี้มีคนไข้คนหนึ่งไปที่ “ดิเรกคลินิก” ให้ผมเจ็บแผลให้ เขาถูกฟันยับไปทั้งร่างเหมือนกับหมูบะช่อยังยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดเวลา ผมเย็บให้ถึง ๕๖๐ เข็ม”

นवलลอหน้าตื่น

“แล้วเป็นยังไงคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมเย็บเสร็จเรียบร้อยแล้วก็สิ้นใจตายพอดี” พุดจบ ดร.ดิเรกผู้ใจเย็นเหมือนกับน้ำแข็งก็เดินเข้ามาประคอง คุณหญิงวาดลุกขึ้น “ทำใจดี ๆ ครับนิดหน่อยเท่านั้น ไปห้องทดลองของผมเถอะครับ ผมจะชำระบาดแผลและเย็บให้”

คุณหญิงวาดตัวสั่นงันงก

“ต้องเย็บด้วยหรือ ไม่เอาแล้ว อย่าเย็บเลยใส่ยาให้อาภัพแล้ว”

“ไม่ได้หรอกครับ ถ้าไม่เย็บจะต้องเสียเวลารักษาบาดแผลนานทีเดียว และใบหน้าของคุณอาจจะเป็นแผลเป็นน่าเกลียดมาก”

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหาร ทุกคนเดินตาม ดร.ดิเรก กับ คุณหญิงวาด ออกไปจากห้องตรงมาห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ดิเรกไม่ได้ตื่นเต้นอะไรเนื่องจากเขาเคยรักษาคนไข้มามากต่อมากนั่นเอง

ประกายเริ่มทำหน้าที่เป็นนางพยาบาลทันที ติดกาไฟฟ้าต้มน้ำร้อน นายแพทย์หนุ่มจัดแจงเช็ดเลือดให้คุณหญิงวาด คณะพรรค ๔ สหายยืนหอมล้อมและกำลังวิจารณ์กันถึงคำทำนายของหมอรุ่งซึ่งแม่นยำมาก

กิมหงวนพุดขึ้นอย่างแปลกใจ

“หมอรุ่งแม่นยำเหมือนกัน ทำนายว่าแรม ๒ ค่ำคืนวันนี้คุณอาหญิงจะเลือดตกยางออก อยู่ดี ๆ คุณอาหญิงก็เหยียบเปลือกกล้วยหอม หกล้มศีรษะโขกกับตู้ไซบอสถึงกับได้เลือด อยากรู้เสียวันนี้ก็จะต้องยางออกอีก”

คุณหญิงวาดสะดุ้งเฮือก

“พอหงวนเจ้า อาไม่ใช่คางคกหรือไฉนจะได้ยางออก คำว่าเลือดตกยางออกนั้นเป็นคำพุดที่เขาพูดรวมกัน เป็นต้นว่า เขียนหมากเขียนพลู , หัวล้านหัวเหลืองอะไรเหล่านี้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เม้มปากแน่น

“หัวแตกแล้วยังจะปากเปราะอีก ดี สมน้ำหน้า ใครเป็นคนโยนเปลือกกล้วยหอมในห้องกินข้าว ยกมือขึ้นไฉน จะให้รางวัลสัก ๑,๐๐๐ บาท”

นิกรจู้ปาก

“แหม รางวัลงามชะด้วย แต่ถ้าขึ้นยกมือก็เห็นจะลำบากแน่ อยากระนั้นเลยอย่าเอารางวัลดีกว่า เดียวดิเรกจะต้องเย็บกะบาลให้เราอีกคนหนึ่ง”

คุณหญิงวาดทำตาเขี้ยวมองดูหลานชายจอมทะเล้นของท่าน

“อ้อ แกเระอะไรโยนเปลือกกล้วยหอมไว้ในห้องกินข้าว”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“เปล่าครับ ผมไม่ได้โยน”

คุณหญิงวาดขบขมกรอด

“ถ้ายังงั้นอ้ายสัตว์ตัวไหนเป็นคนโยนวะ กระโดนเขามีไว้ให้ทิ้งไม่ทิ้ง เสือกโยนลงบนพื้นทำให้กุหลาบหัวแตก หา หมาตัวไหนมันโยน”

นิกรยอมเป็นหมาดีกว่าที่จะรับสารภาพว่าเขาเป็นคนโยนเปลือกกล้วย เพราะเขาขี้เกียจให้ดิเรกเย็บบาดแผลให้เขาซึ่งเขารู้นิสัยของคุณหญิงวาดดี เมื่อท่านโกรธแม้แต่เสือหรือช้างท่านก็ไม่กลัว

พอน้ำเดือด ประภาภักดิ์จัดแจงผสมกับน้ำเย็นนำมาให้สามีของหล่อน ทั้งสองช่วยกันชำระล้างทำความสะอาดบาดแผล แล้วดร.ดิเรกก็เดินไปที่ตู้เครื่องมือศัลยกรรม ยกถาดเครื่องมือมาส่งให้ประภา

“ยูช่วยต้มให้ที”

คุณหญิงวาดใจหายวาบ เอื้อมือหยิบเข็มเย็บกระสอบปานอันบ่อเริ่มขึ้นมาจากถาด ใบหน้าของท่านซีดเผือด

“ดิเรก” ท่านพูดเสียงสั้น “นี่จะเอาเข็มอันนี้เย็บแผลให้อายังงั้นหรือ”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะคิกคัก หยิบเข็มเย็บกระสอบมาจากคุณหญิง แล้วโยนทิ้งกระโดน

“เปล่าครับ เข็มอันนี้อายแห้วมันคงลึบไว้ในถาดนี้ สำหรับไว้เย็บกระสอบทรายซ่อมมวยของเจ้าพลนะครับ”

คุณหญิงวาดถอนหายใจโล่งอก

“สิ้นเคราะห์กันไปที นี้กว่าเอาเข็มเท่าดุ้นแถม อย่างนี้เย็บแผลให้อาละก้อ อายอมตายดีกว่า อี๊ย เบาๆ หน่อยแม่ภา ว่า-นางพยาบาลโรงไหนนะทำไมถึงมือหนักอย่างนี้”

ต่อจากนั้น ใน ๕ นาทีนั้นเองนายแพทย์หนุ่มก็จัดแจงเย็บบาดแผลให้คุณหญิงวาดเรียบร้อย

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กล่าวกับคุณหญิงด้วยความหวังดี

“ผมคิดว่าวันนี้คุณหญิงอย่าทำอะไรเลย ขึ้นไปนอนพักผ่อนเสียดีกว่า ผมชักเลื่อมใสคำทำนายของ ตาหมอรุ่งเสียแล้ว เพราะอยู่ดี ๆ คุณหญิงก็ได้รับอุบัติเหตุถึงกับหัวร้างข้างแตก”

คุณหญิงวาดผินหัวเราะปลอบใจตัวเอง

“ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันไม่ใช่อ้ายกรนี่จะได้ให้นอนทั้งวัน ดิฉันมีงานที่จะต้องทำอีกหลายอย่าง”

ทุกคนพากันเดินตามคุณหญิงวาดออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์

ตอนสายวันนั้นเอง หลังจากคณะพรรค ๔ สหาย ออกจากบ้าน “พัชรภรณ์” เพื่อไปทำงานของตน ลักครู่หนึ่งสาวใช้ก็เดินเข้ามาหาคุณหญิงในห้องนอนแล้วทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าเรียนให้ท่านทราบ

“คุณหญิง ค่ะ ท่านเจ้าคุณให้หาค่ะ”

“หา ท่านอยู่ที่ไหน”

“อยู่ข้างล่างค่ะ”

คุณหญิงวาดลุกขึ้นจากโซฟาพาตัวเดินออกไปจากห้องนอนของท่าน ผ่านเฉลียงหลังตึกลงบันไดมาข้างล่าง แล้วท่านก็แลเห็นเจ้าคุณปัจฉินึกฯ กับ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยืนอยู่กลางห้องกำลังปรึกษารื้อกันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“อ้อ คุณหญิง มาเร็วเกิดเรื่องแล้ว” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พูดขึ้นอย่างร้อนรน

คุณหญิงวาดวิ่งเหยาะๆ ลงบันไดมาตรงเข้ามามาหาท่านเจ้าคุณทั้งสองแล้วกล่าวถามทันที

“อะไรกันคะ เจ้าคุณ”

“ลูกชายเราแยแล้ว เจ้าแห้วโทรศัพท์มาจากโรงพักพลบลาชัย บอกว่าเจ้าพลขับรถชนกับรถจักรยานสองล้อพังยับเยินไปเลย”

“อู๊ยตาย รถของเราล่ะหรือคะพังยับเยิน”

“ปู้ไร่ คุณหญิงเอ๊ยทำไมถึงง้ออย่างนี้นะ มีอย่างที่ไหนรถเก่งชนกับรถสองล้อแล้วรถเก่งพังยับเยิน”

“อ้าว เจ้าคุณพูดไม่หมดเปลือกใครจะไปรู้ล่ะคะนี่เจ้าพลขับรถชนรถสองล้อแล้วก็ผ่าเข้าไปชนห้องแถวริมถนน หรือบุกเข้าไปในบ้านคน”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พูดตัดบท

“อย่าเพิ่งพูดอะไรเลยครับคุณหญิง รีบไปประกันเจ้าพลดีกว่า ใครผิดใครถูกก็ไม่รู้ แต่เจ้าแห้วบอกมาว่า เจ็ทที่ขี่สองล้อบรรทุกน้ำแข็งคนนั้นอาการสาหัสมาก เจ้าพลเอาตัวไปส่งโรงพยาบาลกลางแล้วก็ไปแจ้งความที่โรงพักมอบตัวให้ตำรวจ ขณะนี้ตำรวจเขากำลังสอบสวนอยู่ รีบไปเถอะครับมายไม่มีใครประกัน เขาจะเอาอ้ายพลเข้ากรง”

“ก็พ่อหงวนกับพ่อดิเรกและนิกรมันไปด้วยนี่คะ ใครก็ประกันได้ จะเอาเงินสดหรือหลักทรัพย์สักเท่าใด ก็มีให้ตำรวจเขา ดิฉันไม่อยากจะออกจากบ้านเลยคะ กลัวจะได้รับอันตรายอีก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ว่า “เมื่อไม่ห่วงลูกก็ตามใจ ฉันไปกับเจ้าคุณสองคนก็ได้ เรื่องหมอดูน่าจะอย่าไปเอา มาเป็นอารมณ์หน่อยเลย”

คุณหญิง แห่ง ๗

“ไป ดิฉันไปด้วย ง่า เหตุเกิดขึ้นที่ไหนคะ”

“ข้างวัดเทพศิรินทร์ตอนจะไปห้าแยกพลับพลาชัยเลยสะพานพวงศไปหน่อยเดียว เจ้าแห้วบอกมา ว่าอย่างนี้”

“เดี๋ยวจะคะ ดิฉันขอเวลาขึ้นไปแต่งตัวอย่างมาก ๕ นาทีเท่านั้น เอ... วันนี้ถ้ามันมีเรื่องยุ่งยากทั้งวัน อีตาทมอรุ่งนี้แกท่ายแมนยำดีมาก บอกว่าจะเลือดตกยางออกจะเสียของรักข้าวของเงินทอง”

แล้วคุณหญิงวาดก็รีบขึ้นบันไดไปชั้นบนเพื่อแต่งตัวไปโรงพักกับเจ้าคุณทั้งสอง อีกในราว ๕ นาทีเศษ ท่านก็กลับลงมา มือถือกระเป๋าหนังจรเข้ใบใหญ่พร้อมด้วยเงินสด ๑๐,๐๐๐ บาท เตรียมไว้ถ้าเผื่อทางตำรวจ ต้องการเงินสดเป็นค่าประกันตัวนายพัชรภรณ์

“บุญอิด” เก่งสี่ฟ้าพาสองเจ้าคุณกับคุณหญิงวาดออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” แล้ว ท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ เป็นคนซบ ทั้งสามท่านต่างเป็นห่วงพลมาก

ก่อนจะออกจากบ้านเจ้าคุณพยายามต่อโทรศัพท์ไปที่โรงพักพลับพลาชัยก็พูดกันไม่ได้เพราะสายพันกัน ยุ่งไปหมดจนไม่รู้ว่าเป็นใคร

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ ควบบุญอิดเก่งตรงมาทางสี่แยกสามย่านเพื่อตัดออกทางหัวลำโพง รถเก่งสี่ห้าชั้นดี โยกอ้าวมาตามพญาไทในอัตราความเร็ว ๔๐ ไมล์ต่อชั่วโมงซึ่งอยู่ข้างจะเร็วสักหน่อย แต่ก็ยังช้ากว่ารถเมล์ สายเจริญกรุงหลายเท่า

พอผ่านหน้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รถจักรยานสามล้อคันหนึ่งซึ่งแล่นอยู่ข้างหน้าบุญอิดเก่งได้ถูกคนโดยสารเรียก นักซบสามล้อดีใจที่จะได้ เงินก็เลยวกกลับข้ามฟากถนนโดยไม่มีกรให้สัญญาณมือและไม่ได้คำนึงว่ามีรถยนต์แล่นตามหลังมา

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ ใจหายวาบ

ถ้าบุญอิดชนรถสามล้อคันนั้นมันก็หมายความว่านักซบสามล้อมีหวังได้ไปคุยกับยมพะบาลอย่างไม่ต้องสงสัย ท่านเจ้าคุณเหยียบเบรคเต็มแรงพร้อมกับบิดพวงมาลัยหักไปทางขวา บุญอิดเก่งรีไต่ได้ขึ้นก้ามปู คุณหญิงวาดร้องสุดเสียง เจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ บิดพวงมาลัยหลบต้นไม้ คราวนี้รถเก่งคันงามราคาเรือนแสนก็ลอย ละลิ่วลงไปในคลองหน้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“เอ๊ยด...คว่าก.....เอ๊ยด...เฮ้ย...ว้าย....โครม”

บุญอิดเก่งลงไปแช่อยู่ในน้ำท้ายโด่งขึ้นมาบนตลิ่ง คุณหญิงวาดเป็นลมคอพับคออ่อนอยู่ตอนหลังรถ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ รีบประคองคุณหญิงของท่านไว้ ส่วนเจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ ยกไหล่พร้อมกับแบมือทั้งสองข้าง แล้วก็นั่งเฉยทำตาปริบ ๗

มันเป็นวันชวยอย่างมหาวินาศตรงตามคำของหมอรุ่งท่านายไว้ เจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ กับ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดกลับมาถึงบ้าน “พัชรภรณ์” ในชั่วโมงเดียวกันนั่นเอง เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ รีบโทรศัพท์ไปที่ อู่ซ่อมรถยนต์แห่งหนึ่งซึ่งเป็นประจำของท่านสั่งให้ช่างพิตรีบนำรถบันจิ้นไปยกรถบุญอิดเก่งขึ้นจากคลองหน้า จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยโดยเร็ว ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามเปียกน้ำเปื้อนโคลนเนื้อตัวเลอะเทอะ ต่างอาบน้ำผัดเปลี่ยน เครื่องแต่งตัวใหม่และเตรียมตัวไปหาคณะพรรค ๔ สหาย ที่สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาชัย

๔ นางต่างอ่อนนวนอคัดค่านไม่ให้ คุณหญิงวาดไปเพราะเกรงว่าจะได้รับอันตรายอีก

“อย่าไปเลยคะคุณอาคะ” นันทาพูดขึ้นอย่างห่วงใย “ให้คุณอาผู้ชาย ๒ คนไปกับตามลำพังก็แล้วกัน”

คุณหญิงวาดสิ้นศรัทธา

“ไม่เป็นไร อาอยากจะรู้ตัวรู้หัวว่าวันนี้มันจะชวยไปถึงไหน ตายเสียทีก็ดีเหมือนกัน เพราะอาแก่แล้ว”

คุณหญิงวาดหัวเราะ

“อาจจะทดลองดูคำพยากรณ์อันศักดิ์สิทธิ์ของหมอรุ่ง ไม่ต้องห่วงอาหารอกแม่ภา ถึงอาจจะมีโชคร้าย พรุ่งนี้เราก็จะมีโชคดี”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับ เจ้าคุณปัจจนึกฯ พากันเดินลงบันไดมาจากชั้นบน คุณหญิงวาดแลเห็นเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ท่านก็สะดุ้งเฮือกสุดตัวนึกอะไรขึ้นมาได้

“เจ้าคุณคะ” คุณหญิงวาดร้องขึ้นดัง ๆ “เจ้าคุณเอากะเป่าเงินของดิฉันมาหรือเปล่า ตอนที่เรารุ่งขึ้นมาจากคลองหน้าจุกฟ้า”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำหน้าซอบกล

“กะเป่าหนังจระเข้ของเธอน่ะละอะ”

“คะ”

“เปล่า ฉันไม่ได้เอามาหรอก”

คุณหญิงวาดตบอกทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“ตาย.... ตายแน่ โอ๊ย... อกอีแป้นแล่นลึกเข้าตึก ๗ ชั้น โอ๊ย... หมื่นบาทสูญไปแล้ว ปานนี้พวกที่ยืนดูรถตกคลองก็คงจะมีใครคนหนึ่งคว้าเอากะเป่าของดิฉัน เอาเงินใส่ไว้ตั้งหมื่นบาทเตรียมเอาไปประกันเจ้าพลไถ่... ทำไม่ถึงไม่หยิบมาละคะ ดิฉันเป็นลมดิฉันไม่รู้เรื่องอะไร”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หน้าจ๋อย

“ตายท่า เงินตั้งหมื่นบาทไม่ใช่ซีโก๋เลย ฉันก็นึกไม่ถึงเหมือนกัน อารามอายุเขาริบประคองคุณหญิงออกจากรถถูกลูกวิ่งขึ้นมาจากคลอง” แล้วท่านก็หันมาทางเจ้าคุณปัจจนึกฯ เพื่อนเกลอของท่าน “เอ.... คำพยากรณ์ของหมอรุ่งนี้ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลหรือยกเมฆเสียแล้วละเจ้าคุณ ดูเถอะอยู่ดี ๆ แท้ ๆ คุณหญิงเจ็บตัวหัวแตก เจ้าพลก็มีเรื่องเดือดร้อน มีหน้าซำรดเรายังคงคลองค่าซ่อมก็คงหลายสตางค์เหมือนกัน มีหน้าซำรคุณหญิงยังลิ้มเงินไว้ในรถอีกตั้งหมื่น ผมว่าหมอรุ่งนี้เป็นหมอดูชั้นดีทีเดียว”

“นั่นนะซีครับ ผมก็ซำกเสียแล้ว”

ก่อนที่ใครจะพูดว่าอะไรเสียงรถจักรยานสามล้อหลายคันก็ห้ามล้อเอี้ยดตั้งขึ้นที่หน้าตึก คณะพรรค ๔ สหายนั่นเอง ท่านผู้ใหญ่ทั้ง ๓ กับ ๔ นางพากันออกไปจากห้องโถงโดยเร็ว ๔ สหายกับเจ้าแห้วต่างลงจากรถสามล้อ พลนั่งกับนิกร เสียหงวนกับ ดร. ดิเรก ส่วนเจ้าแห้วนั่งมาตามลำพัง

“อ้าว” เจ้าคุณปัจจนึกฯ อุทาน “รถเป็นอะไรไปละถึงได้มาสามล้อกัน เสียหายมากหรือ”

อาเสี้ยกิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“งามพระราชาก็ไปเลยครับ “คาดิลแล็ค” เก่งของผมยับเยินจนแทบจะจำไม่ได้ เจ้าพลชนเจ๊กี่สามล้อแล้วหลบรูปเข้าไปปะทะรถบดถนนซึ่งจอดอยู่ริมถนนเข้าอย่างจัง รถบดถนนไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรเลย ส่วนรถเก่งของเราอยู่หน้าหม้อย่นเหลือคืบกว่า ๆ เท่านั้น ทำयरรถกับหน้ารถย่นมารวมกัน”

เสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ตั้งขึ้นพร้อม ๆ กัน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวกับลูกชายของท่านอย่างเป็นงานเป็นการ

“แล้วตำรวจเขาว่ายังไงบ้าง”

พลว่า “เขาก็จัดการสอบสวนผมนะซีครับ ปราบกว่าอายตั้งน้ำแข็งไม่มีใบขับชีรถจักรยาน พี่ชายเจ้าตีมันป่วยครับ เจ้าตีรับอาสาส่งน้ำแข็งแทน ใบขับชีก็ไม่มี แล้วเลี้ยวรถตัดหน้ารถเราในระยะใกล้ ผมก็หยุดไม่ทันชนกร่วมเข้าให้ ผมกลัวรถจะทับเจ้าตีก็หักพวงมาลัยพุ่งเข้าชนรถบดถนนที่จอดอยู่ข้างถนน”

“แล้วตำรวจ.....” คุณหญิงพูดขึ้นมาลอย ๆ

“ผมรับรองให้คำทำขวัญเจ้าตีพันบาทครับ ส่วนรถบดถนนก็สุดแล้วแต่ทางเทศบาลเขาจะเรียกครองค่าเสียหาย ตำรวจเขาปล่อยผมหลังจากลงประจำวันเรียบร้อยแล้ว”

คุณหญิง ถอนหายใจออกมาดัง ๆ

“เฮ้อ แม่เคราะห์ร้ายจริง ๆ พออายุห้าขวบโทรศัพท์มาบอกเรื่องแก แม่กับคุณพ่อและคุณอาของแก
ชวนกันไปโรงพักพอไปถึงหน้าजूषา คุณอาแกหลบรถจักรยานสามล้อคันหนึ่ง เลยแผ่นลงไปในคลองกลายเป็น
รถแช่เย็นไปฉิบ”

นิกรลืมตาโพล่ง

“รถคันไหนครับ”

“ก็รถบูธิคนะซี”

ดร.ดิเรกหัวเราะคิก แต่แล้วก็หยุดหัวเราะทันทีทันควัน

“โอ๊ย รถผมเอง มายก้อด.....เป็นยังไงบ้างครับ”

คุณหญิงवादว่า “ไม่เป็นไรหรอก อย่างมากมันก็พังเท่านั้น โทรศัพท์บอกช่างพิดให้เขาไปเอาขึ้นแล้ว
ดูเถอะวันนี้อาชวยเหลือเกิน รถตกคลองมีหน้าจู้ยังลืมหักกระเป๋การเงินไว้ในรถมีเงินตั้งหมื่นบาท”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“หมื่นบาท ตายตาย นี่แหละครับเสียน้อยเสียยากเสียมากเสียน่าย วานนี้ผมขอ ๕๐๐ บาทเท่านั้น
ไม่ให้มีหน้าจู้ยังด่าเสียดด้วย กรรมเลยตามสนอง”

คุณหญิงवादโกรธนิกรจนปากซีด

“โอ้...เดี๋ยวแม่ด่าตั้งแต่ปู่ตายายลงมาเลย”

นิกรอมยิ้ม

“ก็เอาซีครับ”

คุณหญิงสะดุ้ง นึกขึ้นได้ว่าถ้าท่านดำนายจอมทะเล้นก็เท่ากับว่าท่านด่าตัวเอง ประโพงปราดเข้ามา
ยกมือจับหูนิกรบิดเต็มแรง

“ผู้จักเด็กผู้ใหญ่บ้างซีคะ นี่...นี่..คุณอาไม่ใช่เพื่อนเล่นของกรเข้าใจไหม”

“ฮือไว้ย เล่นบิดหูอีกแล้วเดี๋ยวก็ตบตบเข้าให้หรอก”

ประโพงเงื่อมือจะตบ แต่นิกรแผ่นแมล็ดไปยื่นข้างนายแพทย์หนุ่ม ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔ สหายก็
วิพากษ์วิจารณ์กันถึงคำทำนายของโหราจารย์รุ่ง ทุกคนต่างเลื่อมใสเชื่อถือหมอรุ่ง ซึ่งคำทำนายของแกได้เป็น
ไปตามนั้นทุกประการ

โชคชะตาของคุณหญิงवादแจ่มใสขึ้นแล้ว เมื่อเคราะห์ร้ายผ่านพ้นไปเคราะห์ดีหรือโชคดีก็เกิดขึ้น
โดยไม่คาดหมาย

เย็นวันหนึ่ง

รถยนต์เก๋งคันใหญ่สี่แถวเก๋งคันหนึ่งได้คลานเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” อย่างแจ่มจ้า คนขับแต่ง
เครื่องแบบคล้ายกับพวกขับรถยนต์หลวง สุภาพสตรีผู้สูงอายุคนหนึ่งนั่งวางท่าสง่างามอยู่ตอนหลังรถ
มีสุภาพบุรุษผู้สูงอายุคนหนึ่งแต่งกายสากลแบบเรียบร้อย นั่งตัวลีบอยู่ข้างๆ

สุภาพสตรีบรรดาศักดิ์เจ้าของรถคันนี้คือคุณท้าวใหญ่ พี่สาวร่วมสายโลหิตของคุณหญิงवादนั่นเอง
คุณท้าวใหญ่หรือนางสาวใหญ่เป็นพระสหายของเจ้านายฝ่ายในพระองค์หนึ่งอยู่วังทางสามเสน คุณท้าวใหญ่
ร่ำรวยมากเพราะเป็นที่โปรดปรานของเจ้านายฝ่ายในพระองค์นั้น เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เป็นสาวจนกระทั่ง
แก่เฒ่าไปด้วยกัน และยังเป็นโสดด้วยกันทั้งคู่

คุณท้าวใหญ่ถือตัวไว้ยศศักดิ์ไว้มาก ไม่ใคร่จะถูกเล่นกับคุณหญิงवादเท่าใดนัก แต่สำหรับเจ้าคุณ
วิจิตรฯ บิดาของนิกรที่ล่องลับไปแล้วรักกับคุณท้าวใหญ่มาก ซึ่งคุณท้าวใหญ่เป็นพี่สาวใหญ่ รองลงมา
เจ้าคุณวิจิตรฯ และคุณหญิงवादเป็นคนเล็กของเจ้าพระยาศรีวิสุทธิสุริยศักดิ์และท่านผู้หญิงแก้ว

เจ้าแห้วเดินผิวปากเพลงชาติเบาๆ ออกมาจากห้องโถง พอแลเห็นรถ “ปอนเตียก” ของคุณท้าวใหญ่ เจ้าแห้วก็เหินวาบไปหมดทั้งตัว หมุนตัวกลับโดยอ้าวเข้ามาในห้องโถง วิ่งตื้อออกไปทางหลังตึก ซึ่งท่านผู้ใหญ่ และคณะพรรค ๔ สหายนั่งพักผ่อนสนทนากันในยามว่างและอยู่กันพร้อมหน้า

เจ้าแห้วปราดเข้ามาทูลตักตวงน้ำดื่มแล้ว แล้วพูดระล่ำระลักแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“เร็วครับ รับประทานมาแล้ว”

นิกรลืมหูลืมตาโผล่เข้ามาใจว่าแจ็กเย็นตาไฟ ซึ่งมักจะเข้ามาขายในบ้าน “พัชราภรณ์” ในเย็นเช่นนี้

“ไปเอามาให้ข้าขาม ๒ บาทนะ เลือดหมูไม่เอา เอาลูกชิ้น, เต้าหู้, แล้วก็แมงกะพรุนมาก ๆ หน่อย เป็รียวเค็มพร้อม”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอี๊ยบ

“รับประทานไม่ใช่เย็นตาไฟครับ รับประทานรีบออกไปรับท่านเร็ว ๆ เถอะครับ ประเดี๋ยวถูกเทศนาไปตามกันเอากระบุงโยไม้ไผ่”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ขยับเท้าทำท่าเหมือนกับจะเตะปากเจ้าแห้ว

“พูดให้มันรู้เรื่องชีวะ ไครมา”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานท่านที่วังสามเสนมาครับ”

ทุกคนหน้าตื่นไปตามกัน คำว่าท่านที่วังสามเสนก็หมายถึงคุณท้าวใหญ่ ซึ่งตามปกติมักจะมาบ้าน “พัชราภรณ์” สองสามเดือนต่อครั้งหนึ่งเพื่อเยี่ยมเยียนใต้ถุนทุกซอกซอกของนางสาวน้องเขยและหลาน ๆ ของท่าน

คุณหญิงวาดดูดแขน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ลูกชิ้นเย็นแล้วพูดระล่ำระลัก

“รีบออกไปรับหน้าคุณพี่เถอะคะ ง่า...เจ้าพล, เจ้ากร, แม่นั้นออกไปด้วย แม่นวลรีบเจียนหมากแม่ไปกับแม่ภาช่วยกันต้มน้ำร้อนชงน้ำชา อ้ายแห้วไปบอกยายอ้อม ทำกับข้าวเพิ่มโดยเร็วที่สุด คุณพี่จะต้องมาทานอาหารเย็นกับพวกเราแน่นอน”

นิกรพูดขึ้นทันที

“ผมจะหลบหน้าคุณป้าละครับ เห็นหน้าผมที่ไรมีแต่ด่าบ่นทุกที คุณอาไปรับท่านเถอะครับ”

คุณหญิงวาดจี้ปาก

“หลบได้เรอะ ถ้าท่านถามถึงแกฉันจะว่ายังไงเล่า”

นายจอมทะเล้นถอนใจหนักหน่วง ไม่อยากจะเผชิญหน้ากับคุณท้าวใหญ่เลย เพราะกลัวท่านด่าตนเอง

“เรียนท่านก็แล้วกันครับว่า ผมเป็นอหิวาห์ตายเสียแล้ว”

นันทาปราดเข้าดูดแขนน้องชายลูกชิ้น

“บ้าอะไรก็ไม่รู้ คุณป้าอุตส่าห์มาเยี่ยม”

“ไม่ใช่อุตส่าห์มาเยี่ยม” นิกรค่าน “ท่านอุตส่าห์ตามมาด่าต่างหาก เมื่อเดือนก่อนฉันไปหลอกเอาเงินท่านมาสี่หมื่นบอกว่าจะซื้อรถขี่ ถ้าท่านเกิดขอครูถื่นมา ฉันจะเอารถที่ไหนให้ท่านดูล่ะ”

นันทาลากคอน้องชายตามเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดกับนายพัชราภรณ์เข้าไปในห้องโถง นวลลอบ, ประไพ, ประภา รีบลูกชิ้น รีบเตรียมน้ำชาและหมากพลูต้อนรับคุณท้าวใหญ่ คุณท้าวไม่ยอมลงจากรถเก๋งของท่าน ทั้ง ๆ ที่คนขับเปิดประตูให้ท่านแล้ว ท่านนั่งสนทนากับหลวงนิติธรรม ฯ นายความประจำพระองค์เสด็จพระองค์หญิงพิมพ์พิสวาท อยู่ในรถนั่นเอง

จนกระทั่ง เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับ คุณหญิงวาดกับ พล, นิกร, และนันทาพากันออกมาต้อนรับท่าน ทุกคนต่างยกมือไหว้คุณท้าวใหญ่อย่างนอบน้อม คุณท้าวรับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ น้องเขยของท่านเพียงคนเดียว

ใบหน้าของท่านเคร่งขรึม เป็นคนที่ขี้มยาก และนาน ๆ จึงจะหัวเราะสักครั้ง เป็นเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

“สวัสดิ์ครับ คุณพี่” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พูดยกมือไหว้ “เชิญครับ ขอประทานโทษที่ออกมาต้อนรับช้า
หน่อย เชิญครับ”

คุณท้าวใหญ่พาทนายความของเสด็จลงจากรถ

“นึกว่าไม่มีใครออกมาต้อนรับพี่เสียอีกจะได้กลับไปวัง” ท่านพูดเปรย ๆ ทอดสายตาผ่านแว่นกรอบทอง
มองน้องสาวร่วมสายโลหิตของท่าน “สบายกันดีหรือหรือ?”

คุณหญิงวาดยิ้มเจื่อน ๆ

“ค่ะ สบายดี คุณพี่ล่ะคะ”

คุณท้าวค้อนคุณหญิงวาด

“อะไร พุดกับฉันไม่มีสัมมาคารวะเลย เอามือเกากันแกริก ๆ อย่างนี้แล้วพุดกับฉัน น่าเกลียดเต็มทน”

คุณหญิงวาดหน้าแดงระเรื่อเพราะความอาย

“มดมันกัดนี่คะคุณพี่” พุดจบบท่านก็จามออกมาดัง ๆ

“ฮัด.....ชะเอ๊ย!”

คุณท้าวยกมือกำบังใบหน้าของท่าน

“ฮู้.....รู้มร่ามเหสีเกินแม่वादเอ๊ย ฉันเห็นแล้วกลัวใจ” แล้วท่านก็เดินเข้ามาสวมกอดนันทาเบา ๆ
จูบซ้ายขวาด้วยความรัก “ยังไง แม่นันเดือนกว่าแล้วนะ ไม่โผล่ไปให้ป่าเห็นหน้าบ้างเลย”

นันทายิ้มน่ารัก

“หมูนี่หนูไม่มีใครว่างเลยคะ คุณป้าคะ ต้องช่วยคุณอาท่านทำงานบ้านว่าจะไปกราบทำคุณป้าสักวัน
ก็ผลัดวันประกันพรุ่งเรื่อยมา”

คุณท้าวน้ำตาไหลคลอหน่วย

“เออ.....แม่นันเอ๊ย เห็นหน้าเจ้าแล้วก็อดนึกถึงพ่อเจ้าไม่ได้” แล้วท่านก็คลายมือที่กอดนันทาออก
หันไปยกมือตบศีรษะพล “เจ้าก็เหมือนกัน ป้ารี คิดถึงเป็นห่วงทุกวันคืน ไม่ไปหาบ้างเลย อ้ายเราคนแก่ต้อง
ชมชานมาหา แล้วท่านก็สะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงคุณหญิงวาดหวานอ่อนเสียงลั่นบ้าน “ฮู้ตาย ไร...แม่वादนะ
แม่वाद เธอเป็นคุณหญิงกับเขาได้ยังไงนะ”

คุณหญิงวาดยิ้มอาย ๆ

“ก็ผิวเป็นเจ้าคุณ ดิฉันก็เป็นคุณหญิงนะซีคะ คุณพี่ คุณหญิงที่ได้รับพระราชทานตราตั้งเสียด้วยคะ
ไม่ใช่ คุณหญิงเฮงชวยสมัยนี้ ผิวเป็นใหญ่หน่อยก็ยกย่องตัวเองเป็นคุณหญิง “

คุณท้าวใหญ่ทำตาปริบ ๆ

“พี่มาที่นี่ที่ไร ได้ยินศัพท์แปลก ๆ จากเธอเสมอ ไม่รู้ว่าเอาอะไรมาพุด เฮงชวยนะอะไรกัน” แล้วท่านก็
มองไปรอบ ๆ “เอ๊ะ....เห็นพ่อกรยีนอยู่ตรงนี้หยก ๆ หายหน้าไหนแล้ว ฮู้ตาย หลบอยู่ข้างกระถางปาล์มนั่นเอง
มานี่.... นิกร....มานี่ซี”

นิกรรำบ่อออกมาจากด้านหลังกระถางปาล์ม แล้วร้องเย่เสียงแจ้วในทำนองเพลง “ตะลุ่มโปง”

พอได้ยินบัญชาคุณป้าเรียก

ไต่ดอกลำเจียกออกมาหา

ทำกระชดกระช้อยเดินลอยหน้า

คงได้ฟังเทศนาในครานี้

คุณหลวงนิติธรรมฯ หัวเราะคิก แต่แล้วก็รีบหยุดหัวเราะ คุณท้าวใหญ่ยกมือตบอก มองดูนิกรอย่าง
ปลงอนิจจัง

“ตาย....ฉันตายแน่ อนิจจังทุกขังเฮ๊ย เหมือนกับลูกลิงลูกค่างที่ไหนก็ไม่รู้ จะหาจรรยา มารยาทสักนิด
ก็ไม่มี เทือกเขาเหล่าอกก็ไม่ใช่คนต่ำ ๆ คุณปู่เป็นเจ้าพระยา คุณตาที่เป็นเจ้าพระยา คุณพ่อก็เจ้าคุณพานทอง
ไอ้ย....นี่หลานชายของฉันหรือนี้”

นิกรต้องการให้ท่านไล่เขาไปให้พ้น เขาจึงแกลังร้องลำตัดขึ้นและรำเจิบ ๆ สะบัดผมเป็นกระเซิงเหมือน นายสะโอดนักลำตัดชั้นครูในสมัยโน้น

“ตะละไฮวันลา ตะลาไฮวันลา อย่าเพิ่งมาประชัน จงดักน้ำใส่กระโหลก ชะโงกดูเงาหัวก่อน ตัวของท่านเหมือนไถ่ก่อน ที่เพิ่งจะเริ่มสอนชั้น เบิกพ่อ”

คุณท้าวทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“ไอ้...หลานฉันกลายเป็นนักลำตัดไปแล้ว”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“แกเก่งคะ แต่ก่อนนี่ชอบร้องเย่เก พอทราบข่าวว่าทางราชการเขาเขม่นพวกเย่เก ติดสนับสนุนลำตัด นิกรแกก็ร้องลำตัดทุกคืน เพลงช้อยก็ได้ นะคะ ง่า....พ่อกร ว่าเพลงช้อยให้คุณป้าฟังหน่อยซีหลาน คุณป้าท่าน จะได้จำเอาไปร้องถวายเสด็จ”

นิกรว่าเพลงช้อยทันที

“ชะโงกโงกโงย โอโง้งโงยงัย สิบนิ้วลูกประนมขึ้นเหนือเศียร ต่างดอกไม้รูปเทียนเอ๋ยบูชา กราบไหว้อาจารย์ที่ท่านสอนสั่ง”

คุณท้าวใหญ่กระทืบเท้าซึ่งไม่ใหญ่ แล้วตวาดแหว็ด

“ไม่ฟัง ไม่ฟังแล้ว”

นิกรหยุดร้องทันที

“หนึ่งตะลุงยังได้นะครับคุณป้า”

คุณท้าวปราดเข้ามาหานิกร ยกมือตบหน้านายจอมทะเล้นเบา ๆ

“นี่แน่ะ ตบหน้าเสียทีเถอะ อะไร ช่างไม่มีสัมมาคารวะบ้างเลย แม้วาดเลี้ยงหลานยังงักันนะ”

คุณหญิงวาดหัวเราะ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดขึ้น

“เชิญคุณพี่ไปคุยกันในห้องรับแขกเถอะครับ”

คุณท้าวพยักหน้า

“ง่า...เจ้าคุณ ฉันขอแนะนำให้คุณหลงนิติธรรม ฯ ทนายของเสด็จพระองค์หญิง” แล้วท่านก็หันมาทางทนายผู้เฒ่า “คุณหลง ขอแนะนำให้คุณจ๊กกับน้องชายและน้องสาวของฉัน เจ้าคุณประสิทธิ์นิติศาสตร์ และคุณหญิงวาด”

ต่างฝ่ายต่างไหว้กันและโอบาปราศรัยกันเป็นอย่างดี ต่อจากนั้น เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็พาคุณท้าวใหญ่ และหลวงนิติธรรม ฯ เดินขึ้นบันไดตึกเลี้ยวขวามือเข้าไปในห้องรับแขกอันหรูหรา พล นันทา และนิกรตามเข้ามาด้วย

พอหลุดตัวลงนั่งเรียบร้อย เจ้าคุณปัจฉิม ฯ เดินเข้ามาในห้องรับแขกด้วยการสำรวจมกิริยา ท่านยกมือไหว้คุณท้าวใหญ่อย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ครับ คุณพี่”

“โอ... เจ้าคุณปัจฉิม ฯ หรือคะ” แล้วท่านก็รับไหว้ “สบายดีหรือเจ้าคุณ”

“ขอบคุณครับ สบายดี ง่า...รู้สึกว่าคุณพี่ถ้าจะมีสุขภาพไม่ใคร่ดีนัก ผมไปหน่อยนะครับ”

“ไม่หน่อยนะเจ้าคุณ ดิฉันผอมไปมากที่เดียวปีนี้รู้ตัวว่าแก่เฒ่าร่วงโรยไปมาก แม่ภาของเจ้าคุณเป็นยังไง เรียกมาคุยกันบ้างซี”

“เออ...ยังอยู่กับพร้อมหน้าดี น่าชื่นใจจริงๆ ไม่ใช่ญาติก็เหมือนญาติ ขอให้รักกันไปให้ตลอดเถอะคะ พอดิเรกพอกิมหวนถ้าจะไม่อยู่กระมัง”

คุณหญิงวาดตอบแทน เจ้าคุณปัจฉิม ฯ

“อยู่ค่ะ อีกลักครู่ก็จะมาหาคุณพี่ อ้อ...มาพอดี”

อาเสี่ยคลานกระโดดกระเดกแก้ง่างเหมือนตัวแมงข้าง นำหน้านายแพทย์หนุ่มกับเจ้าแห้วเข้ามาในห้องรับแขก โดยเฉพาะ ดร.ดิเรก ไม่มีศิลปะในการหมอบ ๆ คลาน ๆ เลย จึงรุ่มร่ามกว่าใคร ๆ แต่เจ้าแห้วที่คลานเข้าด้านข้างคลานได้สยกว่าเพื่อน ทั้ง ๓ คนเข้ามานั่งพับเพียบเรียบร้อยข้าง พล, นันทา, และนิกร ต่างกระพุ่มมือไหว้คุณท้าวใหญ่ แสดงความเคารพนบน้อม

“พ่อหงวน” คุณท้าวใหญ่ทักอาเสี่ยเป็นคนแรก “เออแน่ะสมบุญขึ้นมาก อ้วนท้วนขึ้นกว่าเก่าเป็นกอง” เสี่ยหงวนยิ้มอาย ๆ

“คุณป้าสบายดีหรือขอรับ”

“ยะ สบายดี เป็นยังไง ได้ข่าวว่าการค้ากำลังตกต่ำใช่ไหม”

“ครับ ถูกแล้ว หมู่นี้ตั้งแต่เงินปอนด์ลดค่าหย่น้อยครับ ปีกลายนี้ผมมีกำไรจากการค้าเพียง ๓๐ ล้านเท่านั้นไม่พอค่าบุหรี”

“อุย! “ นิกรร้องขึ้นดัง ๆ “แกสูบบุหรียังงะปีละ ๓๐ ล้าน ต่อให้แกซื้อมาเผาเล่นปีหนึ่งก็ไม่ถึง ๓๐ ล้านบาท ไร้อายเจ้าจ๊อก”

คุณท้าวใหญ่มองคุณนิกรหลานชายของท่านอย่างเศร้าใจ

“หยาบคายเหลือเกิน พุดกับเพื่อนไม่เพราะหูสั่นกนิด แกนี่ซึกจะเสียเด็กใหญ่แล้ว ป้าเห็นจะต้องหาโอกาสทูลลาเสด็จมาพักอยู่ที่นี้สักห้าหกเดือน จะได้คอยขัดเกลางจรยามารยาทของแก”

นิกรใจหายวาบ

“อย่าเลยครับ คุณป้า คุณป้ามาอยู่วันเดียวอึดอัดใจแยะ หลังคาก็รื้อฝนตกเปียกไปทั่วบ้าน ไฟฟ้าก็หรี่น้ำประปาก็ไหลกระปริบกระปรอย ส้วมก็สกปรก รวมความไม่มีอะไรสบายเลยครับ คุณป้าอยู่ในวังสบายกว่า”

คุณท้าวใหญ่ค้อนหลานชายของท่าน

“แกพยายามพุดให้ป้าเห็นที่นี้ไม่มีความสุข กลัวว่าป้าจะมาพักจริงๆ ใช่ไหมล่ะ”

“ง่า- เห็นจะใช่ล่ะครับ”

ทันใดนั่นเอง นवलลอกกับประภาและประไพก็คลานเข้ามาในห้อง นवलลอกถือกาน้ำใส่น้ำชา ประภาถือพานหมากพลู และกระโถนเคลือบเล็กๆ สำหรับบ้วนน้ำมาก ประไพถือพัดขนนกอยู่ขวาอันใหญ่ ๓ นางนำเครื่องรับแขกมาวางบนโต๊ะ แล้วยกมือไหว้คุณท้าวใหญ่พร้อม ๆ กัน

“เออ – แม่นवल เจ้าสวยไม่สร้างเลยนะหลาน ซาติก่อนคงทำบุญไว้ดี หมู่นี้พ่อหงวนเจ้าชู้เหมือนแต่ก่อนอีกหรือเปล่า”

นवलลอกยิ้ม

“ดีขึ้นค่ะ คุณป้าคะ ไม่มีใครจะเที่ยวซุกซนเหมือนแต่ก่อน”

“ดีแล้ว ป้าก็ดีใจด้วย ง่า- แม่-ภาล่ะเป็นยังไงบ้างลูก”

“ขอบคุณค่ะ หุสบายดี” ประภาพูดเสียงอ้อมแอ้มในลำคอ

คุณท้าวใหญ่เปลี่ยนสายตามาที่ ดร.ดิเรก เพื่อทักทายให้ทั่วหน้ากัน

“สบายดีหรือพอดิเรก ป้าเห็นหน้าเธอก็คอดคิดถึงเจ้าคุณนพรัตน์ ๆ ไม่ได้ เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ ไปคุยกับป้าที่วังเสมอ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“แล้วเดี๋ยวนี้ ไปอีกหรือเปล่าครับ”

คุณท้าวหัวเราะ เป็นครั้งแรกที่ท่านหัวเราะออกมา

“ขึ้นไปป้าก็ซ้อคตายเท่านั้น” แล้วท่านก็หันมาพุดกับนายแพทย์หนุ่มต่อไป “การงานของเธอที่ดิเรกคลีนิด ยังรุ่งเรื่องดีหรือ”

“ครับ ผมขยายกิจการออกไปอีกมากเชียวกครับ ผมจ้างหมอบประจำร้านถึง ๑๐ คน ถ้าคุณป้าป่วยไข้ไม่สบายละก้อเชิญนะครับ”

“ฉันรออะ ขอใจมากพอคุณ ขอให้เจริญสุขเถอะนะ คนที่เป็นหมอน่ารักเหลือเกิน เพราะได้บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์” พุดจบคุณท้าวใหญ่ก็ทำหน้าเล็กน้อย เมื่อได้ยินเสียงใครคนหนึ่งผิวปากเพลงมาร์ชตำราวจ

ประไพหลานสะใ้ของท่านนั่นเอง

คุณท้าวเพ็งนึกขึ้นได้เดี๋ยวนี้อ่าท่านยังไม่ได้ทักทายเมียรักของนิกรแม้แต่คำเดียว

“อ๊วยตาย แม่โง่จ๋า เป็นผู้หญิงยิ่งเรืออูตรีผิวปาก เออแน่เอาใหญ่แล้วแม่คนนี่”

ประไพเอียงคออมยิ้ม

“ก็คุณบ้ำคุยกับคนโน้นคนนี่ไม่ทักหนูสักคำ หนูเบรี่ยวปากไม่ได้พุดอะไรเลยผิวปากเล่นคะ”

คุณท้าวทำหน้าชอบกล

“แยะจริง เจ้านะซึกจะแก่นเกินไปสักหน่อย”

“หนูผู้หญิงเคาบอบนี่คะคุณบ้ำ ถึงหนูแก่นแก้วก็น่ารักคะ ดูซึกะหนูยิ้มหวานออกอย่างนี้ หนูยังสวยอยู่ไม่ใช่หรือคะคุณบ้ำ หนูไม่ยอมเป็นผู้ใหญ่หรอกคะ หนูต้องทำตัวเป็นเด็กเสมอ วางตัวขริ่ม ๆ อย่างพี่ภาหรือพี่นั้นแก่เร็วคะ คุณบ้ำดูซึกะ พี่ภาารวกับยายแก่อายุ ๘๐ ปี อะไร ๆ หย่อนยานไปหมด ส่วนหนูยังเปล่งปลั่งเสมอเหมือน ๆ เขาชมว่าหนูสวยไม่สร้างคะ หนังสือพิมพ์เขาลงข่าวสังคมว่า หนูเหมือนเบ็ตตีเกรเบิลสาวน้องทองยังไงล่ะคะ หนูตั้งใจว่าวันอาทิตย์นี้จะชวนพี่ภาไปกราบเท้าเยี่ยมเยียนคุณบ้ำ พอดีคุณบ้ำมาเยี่ยมพวกเราเสียก่อน คุณบ้ำมาพักอยู่กับเราบ้างซึกะ หนูจะนวดให้คุณบ้ำเองหนูนวดเก่งนะคะ คุณอาหญิงยังใช้ให้หนูนวดบ่อย ๆ”

นิกรเอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้อ-ประเดี๋ยว ชาติใจตายหรือก พุดเสียใส่คะแนนไม่ทัน ดูซึกข้าง ๆ ปากน้ำลายเป็นฟองเขียว”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครื้น คุณท้าวใหญ่ถอนหายใจหนัก ๆ แสดงความอดทนระอาใจ หลานสะใ้ของท่าน

“ฉันคิดว่าเราควรจะกลับวังกันได้แล้ว” คุณท้าวใหญ่พุดกับหลวงนิติธรรม ฯ “ขึ้นอยู่นี้อีกสักชั่วโมงฉันคงจะออกแตกตาย” แล้วท่านก็มองดูคณะพรรค ๔ สหาย สักครู่คุณท้าวก็เล่นงานประไพ

“ทำไมเจ้าไม่ทำตัวให้เหมือนเพื่อน ๆ และพี่ ๆ เขาบ้าง ดูซึกะแม่นัน, แม่ภาและแม่นวลเขานั่งพับเพียบเรียบร้อย เจ้านั่งขัดสมาธิคุยกับบ้ำ”

ประไพรีบเปลี่ยนเป็นนั่งพับเพียบทันที

“ประทานโทษเถอะคะ เหน็บมันกินเท้าหนู แหม-จ๊กกระจื่ออก ฮี-ฮี”

คุณท้าวมีสีหน้าเคร่งขริ่ม ท่านสนทนาไต่ถามทุกซึกซึกเจ้าคุณบัจฉนี้กฯ และ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สักครู่หนึ่งสายตาก็มองไปพบเจ้าแห้วเข้า ซึ่งนั่งหมอบอยู่ข้างหลังเพื่อน

“เอื่อนั้นใคร เจ้าคุณ” ท่านถามน้องเขยของท่าน

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มองตามสายตาคูณท้าวใหญ่

“เจ้าแห้วครับ คุณพี่”

“อ้อ-เจ้าแห้ววี ไหนเงยหน้าขึ้นซิ”

เจ้าแห้วตัวสั่นงันงกค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นประณมมือไหว้ระหว่างอก ความกลัวมากเกินไป เจ้าแห้วก็เผลอตัวยักคิ้วให้ท่าน

“อ๊วย” คุณท้าวร้องสุดเสียง “ตายแล้ว ฉันเป็นเพื่อนเล่นของเอ็งหรือเจ้าแห้ว แกถึงยักคิ้วให้ฉัน”

เจ้าแห้วแทบเป็นลม หน้าขาวซีดเหมือนกระดาษแล้วเจ้าแห้วก็ร้องให้

“รับประทานเกล้ากระผม ไม่ได้เจตนาเลยครับ รับประทานคิ้วมันกระดกขึ้นเอง เพราะเกล้ากระผมเกรงกลัวท่าน”

คราวนี้คุณท้าวใหญ่หัวเราะงอหาย ดูเหมือนว่าเป็นครั้งแรกในชีวิตของท่านที่ท่านรู้สึกขบขันที่สุด คณะพรรค ๔ สหายพลอยหัวเราะกันอย่งครื้นเครง ทำให้บรรยากาศในห้องรับแขกแจ่มใสขึ้น

สักครู่หนึ่ง คุณท้าวก็กล่าวกับ คุณหญิงวาดอย่างเป็นทางการ

“แม่वाद เท่าที่พี่มาหาเธอวันนี้ นอกจากพี่มีเจตนาเยี่ยมเธอกับเจ้าคุณทั้งสองและพวกหลาน ๆ แล้ว พี่ยังมีข้างดีที่จะบอกเธอด้วยว่า บัดนี้ พี่ได้ทำพินัยกรรมของพี่ไว้เรียบร้อยแล้ว พี่ยกทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดให้เธอและหลาน ๆ ในวันที่ ๑ เดือนหน้านี้ ส่วนพี่ก็จะใช้ชีวิตของพี่ขอพึ่งพระบารมีเสด็จพระองค์หญิงอยู่ในวังต่อไป”

คุณหญิงวาดลืมหูลืมตาไหลลง

“คุณพี่ คุณพี่ทำพินัยกรรมยกมรดกให้ดิฉัน.....”

“จะ ถูกแล้ว พี่ชราภาพมากแล้ว เปรียบเหมือนไม้ใกล้ฝั่งจะตายวันตายพรุ่งไม่รู้ได้ จึงทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินสมบัติอันมากมายของพี่ให้เธอและหลานๆ เสียจะได้หมดห่วง”

คุณหญิงวาดตะโกนขึ้นดัง

“ไชโย! ไชโย ขอให้ คุณท้าวใหญ่ จงมีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ ไช...โย แล้วกัน ไม่ยกก็มีใครช่วยไชโย”

คุณท้าวใหญ่ทำหน้าบึ้งยากที่สุด

“น่ากลัวว่า เครื่องในของเธอคงจะมีอะไรชั่วร้าย”

“หมอรุ่งแกแนเหลือเกิน พอหมดเคราะห์ก็ได้ลากดังคำทำนายของแก ไฉน- ดีใจจริง ๆ วันที่ ๑ ก็คือวันเสาร์นี้หวานเลย อยู่ ๆ ก็ได้ลากโดยไม่นึกฝัน”

คุณท้าวว่า “ยัง ๆ สติไว้บ้างแม่वाद ดันอยากส่งเธอไปปากคลองสานเสียแล้วละ อะไร แก่จนปานนี้แล้วยังอะอะมะเทิงไปได้”

คุณหญิงหัวเราะ

“ดิฉันกำลังพิศเนี่ยคะ ดีใจที่จะได้ทรัพย์สินสมบัติของคุณพี่”

คุณท้าวแหม่มปากแน่น หันมาทางท่านทนายความผู้สูงอายุ

“คุณหลวง เอาพินัยกรรมของฉันออกมาอ่านให้เขาฟังกันในวันที่ ๑ เดือนหน้าฉันจะได้จัดการมอบให้เขาให้เสร็จสิ้นไป”

หลวงนิติธรรม ฯ รีบเปิดกระเป๋าเอกสารหยิบซองยาวสีขาวออกมา ภายในห้องรับแขกเสียบกริบ นิกรนั่งกระสับกระส่ายอยากจะทำอะไรบางอย่าง

ท่านทนายประจำพระองค์เสด็จพระองค์หญิงดึงกระดาษออกมาปึกหนึ่งคลี่ออกอ่านข้อความในนั้นซึ่งเป็นตัวอักษรพิมพ์ดีด เสียงของหลวงนิติธรรม ฯ ดังกังวานไปทั่วห้อง

หนังสือพินัยกรรม

ข้าพเจ้า คุณท้าวใหญ่ (นางสาวใหญ่ การุณวงศ์) อายุ ๖๘ ปี ตั้งบ้านเรือนอยู่ในวังพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าหญิงพิมพ์พิศวาท ตำบลสามเสน อำเภอดุสิต จังหวัดพระนคร ขอทำพินัยกรรมฉบับนี้มอบทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายของข้าพเจ้าให้ผู้มีนามต่อไปนี้ คือ

๑. คุณหญิงประสิทธิ์นิติศาสตร์ (วาด พัชรภรณ์)

ข้าพเจ้าขอมอบเงินสดในธนาคารไทยพาณิชย์ให้ ๖๐๐,๐๐๐ บาท (หกแสนบาทถ้วน) และที่ดินกับตึกแถวสองชั้น ๒๐ คูหา ในลำเพ็ญ ตอนใกล้วัดจักรวรรดิราชาวาส ตามโฉนดที่ดินของข้าพเจ้า น.๔๘/๖๕๒

ท่านทนายความหยุดอ่านเมื่อเห็นคุณหญิงวาดเผลอตัวลุกขึ้นรำบ่อ และร้องล่ำดัดเสียงแจ้ว

“โชคดีนะแม่สีหมากสุก พอผ่านพ้นทุกข์ความสุขก็อันวย ทางชีวิตใครจะคิดคาดฝัน ทุกข์สุขของเรานั้นก็แล้วแต่เฮงชวย เป็กพ้อ”

คุณท้าวใหญ่ รีบเปิดกระเป๋าหยิบถ้ำยามขึ้นมาดมทันที นิกรคลานเข้ามานวดแข้งนวดขาให้ท่านเป็นการประจบเอาอกเอาใจ

“นั่งลง แม่वाद ไร่- เธอไม่สบายเอามากทีเดียว”

คุณหญิงवादค่อย ๆ ทอดตัวนั่ง หันมายิ้มกับหลวงนิติธรรม ฯ

“อ่านต่อไปเถอะค่ะ คุณหลวงสำหรับดิฉันพอใจแล้วเพียงเก็บค่าเช่าตึกแถวในลำเพ็งก็มากเหลือเกิน ถ้าขายก็ได้เงินนับล้าน อ่านเถอะค่ะ”

ท่านทนายความอ่านข้อความในพินัยกรรมต่อไป

๒. นางนันทา การุณวงศ์

ข้าพเจ้าขอมอบที่ดินรวม ๑๐ ไร่ ในตำบลบางกะปิ ตามหน้าโฉนดที่ ๓๒๖๒/๔๕๖๕ และเงินสดในธนาคารศรีอยุธยา ๒๐๐,๐๐๐ บาท กับเครื่องเพชรของข้าพเจ้ามีดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก. แหวนเพชรลูก ๘ การ์ต ๑ วง

ข. สร้อยเพชรลูก ๒ เส้น

ค. ต่างหูเพชรข้างละ ๓ การ์ต ๑ คู่

๓. นายนิกร การุณวงศ์

คณะพรรค ๔ สหายและคุณท้าวใหญ่มองดูหน้านายจอมทะเล้นทันที แต่นิกรนั่งนิ่งเฉยทำเป็นไม่สนใจอะไร ความจริงเขาตื่นเต้นดีใจจนกระทั่งกางเกงของเขาเลอะเทอะเปรอะเปื้อนด้วยกากอาหารที่ไหลออกมา เหมือนเกิดท้องเสียอย่างปัจจุบันทันด่วน คุณท้าวพยักหน้าให้ทนายความอ่านต่อไป

หลวงนิติธรรม ฯ อ่านเสียงกังวานชัดถ้อยชัดคำ

ข้าพเจ้าขอมอบบ้านบังกาโลและที่ดิน ๓ ไร่ ที่ชายทะเลหัวหินตามหน้าโฉนดที่ ๑๙๓/๒๕๙๐ เงินสดในธนาคารศรีอยุธยา ๑๐๐,๐๐๐ บาท รถยนต์ยี่ห้อปอนเตียกหมายเลขทะเบียน ก.ท. ๓๙๖๓๑ หนึ่งคัน และ ตะบันหมากของเก่าหนึ่งชุด

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่

“คุณป้าครับ สำหรับตะบันหมากถ้ามันลำบากนักก็อย่าให้ผมเลยนะครับ”

“อ้อ ตะบันหมากของป้าทำด้วยทองคำหนักถึง ๓๐ บาท เจ้าไม่เอาก็ตามใจ”

นิกรสะดุ้งเฮือก

“ฮือ ! เอาครับป้าได้ ผมนึกว่าตะบันธรรมดาเสียอีก”

ท่านทนายผู้สูงอายุอ่านต่อไปอีก

๔. นายพล พัชรภรณ์

ข้าพเจ้าขอมอบที่ดิน ๓ ไร่และบ้านเช่า ๘ หลังใน ซอยอารีย์ ถนนพหลโยธินตามหน้าโฉนดที่ ด. ๑๕๖/๓๕๑๒ และเงินสดในธนาคารไทยพานิช ๑๐๐,๐๐๐ บาท

๕. นางประไพ การุณวงศ์

ประไพตบมือหัวเราะลั่น

“ฮู้- เราก็ได้เหมือนกัน ว้า-พลู๊กชิบหายเลย”

“ตายแล้ว” คุณท้าวใหญ่เอ็ดตะโร “เอาอะไรมาพูดแม่ไฟ ทำไม่ถึงหยาบคายอย่างนี้ เด็กคนนี่ทำอะไรถึงเหลวไหลอย่างนั้นะ”

ประไพหน้าจ้อย นิ่งฟังทนายความอ่านต่อไป

“... ข้าพเจ้าขอมอบรถยนต์ปิกนิก ชื่อ”ลอลม” ให้หนึ่งลำ เงินสดในธนาคารศรีอยุธยา ๕๐,๐๐๐ บาท กับเครื่องเพชรของข้าพเจ้าดังนี้

ก. แหวนเพชรลูก ๕ การ์ต ๑ วง

ข. เข็มกลัดทองหนัก ๒๐ บาท ๑ เส้น

ค. พระนามย่อ พ.พ. ผิงเพชรลือเกียรติ ๑ อัน

๖. พระยาประสิทธิ์นิติศาสตร์

